

Ferenc pápa: „El a kezekkel az egyházaktól!”

Az ukrán parlament elfogadta azt a törvényjavaslatot, amely a Moszkvai Patriarchátus-hoz köthető helyi ortodox egyház betiltását írja elő. Ukrán parlamenti források szerint 265 képviselő szavazott a törvényjavaslat mellett, 39 szavazattal több, mint a szükséges minimum. A törvény – egyes képviselők magyarozata szerint – kilenc hónapot ad az érintett egyházi közösségeknek arra, hogy „megszakítsák kapcsolataikat az orosz ortodox egyházzal”, amely „bűnrészes az orosz megszállók emberiség elleni véres bűncselekményeiben”, „több alkalommal is támogatását fejezte ki az ukrainai orosz invázió mellett”.

Az ukrán parlament döntésére Oroszország azonnal válaszolt. Moszkva az eset kapcsán „a vallásszabadság megsértéséről” beszél. Szergej Lavrov orosz külügyminiszter szóvivője, Marija Zakharova szerint a kijevi parlament döntése „szétrombolja az igazi törvényes ortodoxiát” és azt egy „pótlékkal”, egy „hamis egyházzal” helyettesíti. A moszkvai patriarchátus számára mindez az ukrainai ortodox egyház elleni kijevi „üldözés” kiterjesztése, valamint a „nemzetközileg elismert emberi jogok egyértelmű megsértése a vallásszabadság terén”.

Ferenc pápa továbbra is szomorúan követi az Ukrajnában és az Orosz Föderációban zajló harcokat, és az Ukrajnában nemrégiben elfogadott törvények miatt aggodalom tölti el az imádkozók szabadságát illetően, mert aki valóban imádkozik, mindig mindenkiért imádkozik. Nem követ el rosszat azért, mert imádkozik. Ha valaki rosszat cselekszik népe ellen, akkor ezért bűnös lesz, de nem követhet el rosszat azért, mert imádkozott – szögezte le a Szentatya augusztus 25-én, vasárnap délben az Úrangyala elimádkozása után. Kérte, hogy akik imádkozni akarnak, imádkozhassanak abban az egyházban, amelyet a sajátjuknak tartanak. Végül a következő felszólítással fordult az érdekeltekhez: „Kérem, hogy ne szüntessenek meg egyetlen keresztény egyházat sem, se közvetlenül, sem közvetve. El a kezekkel az egyházaktól!”

Ferenc pápa ezúttal is kérte, hogy továbbra is imádkozzunk a háborúk befejezéséért Ukrajnában, Palesztinában, Izraelben, Mianmarban és a világ minden más térségében. A népek békét kérnek! – mondta nyomtatékkal, és buzdított: „Imádkozzunk, hogy az Úr mindannyiunknak megadja a békét.”

(Vatican News)

Nagyasszonyunk, hazánk reménye Egyházi ének

Nagyasszonyunk, hazánk reménye!
Bús nemzeted zokogva esd!
Nyújtsd irtalomjibod feléje,
Botlásiért, ó, meg ne vesd!
Mi lesz belőlünk, hogyha Te elhagysz?
Ó, árvaságunk sirba hervaszt!
Minden reményünk csak Te vagy:
Szent Szűzanyánk, szent Szűzanyánk,
Ó, el ne hagyd!

Hozzad sír a jobbak keserve
Jámbor családok tűzhelyén!
A szebb idők után esengve,
Mikor nap ült hazánk egén.
Ó, kérjed Istent újra értünk;
Ne hagyd elveszni árva népünk!
Minden reményünk csak Te vagy...

Oltáridat körülzokogjuk
Naponta mert, ó, vétkeznék!
És sirva szent Neved kiáltjuk:
Szűz Mária, tekints felénk!
Mutasd meg még egyszer e népnek,
Hogy pártfogásod mit segíthet!
Minden reményünk csak Te vagy...

„Ne felejtkezzél el szegény magyarokról!”

Írta: Dr. Papp Tibor

1896 óta ünnepli a Magyar Katolikus Egyház Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya ünnepét (október 8-án). A millennium évében az akkori esztergomi prímás-érsek, Vaszary Kolos kérésére, mintegy kilenc évszázados töretlen nemzeti hagyomány hivatalossá tételeként, XIII. Leó pápa engedélyezte ezt az ünnepet a magyarság részére.

A gyönyörű és mély értelmű ünnep Szent István király halála előtti, hazájáért, népéért történő utolsó cselekedetének állít emléket, amellyel felajánlotta az ország koronáját a Boldogságos Szűz Máriának: „Ég királynője, e világ jeles újjászervezője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a te oltalmadra bízom; nekik utolsó Istenhozódot mondvá lelkemet kezembe ajánlom.” Az utód nélkül maradt király mélyen hívő, igaz keresztényként nem a véletlen sorsra, nem a földi, gyarló hatalmasságokra bízta országát s népét! A magyar nemzet tehát Szent Istvántól örökségbe kapta Isten Anyjának, Máriának a kiemelkedő tiszteletét. Szent István hasonló gesztust tett halála előtt, mint amilyet Krisztus maga is: keresztre feszítve, azzal a látszattal, hogy nincs senkije, semmije, de mégis van egy különleges gazdagsága, hiszen a kereszttel ott áll az édesanyja, Mária. Amikor már semmije sincsen Jézusnak, akkor az édesanyját nekünk ajándékozta. Szent István ugyan ezt tette. Ahogyan Krisztus Urunk a kereszten ránk hagyta az édesanyját, Máriát, amikor az egész emberiséget képviselő János apostolnak azt mondja, hogy „Ime, a te anyád!” (Jn 19,27), úgy Szent István utolsó nagy tetteként, a korona felajánlásával védasszonyunkká, anyánkká tette a Szűzanyát. Amikor utolsó napjai közelegetek 1038-ban, amikor egyértelmű már, hogy nincs utódja, aki továbbvinné ennek a nemzetnek a sorsát, akkor utolsó gesztusával megajándékoz minket védasszonyként a Szűzanyával, akire rábízta országát.

A felajánlás alapján nevezzük a Boldogságos Szűz Máriát Magyarország Királynőjének vagy a Magyarok Nagyasszonyának (Magna Domina Hungarorum, Patrona Hungariae). A Magyarok Nagyasszonya elnevezés is híven szemlélteti a magyarság Szűz Máriához fűződő különleges kapcsolatát. Nem tudjuk, ki volt az a bölcs és buzgó hitű előd, aki először fordította magyarra az *Ave Mariát*, de az biztos, hogy nagyon szerette a Szűzanyát. Figyeljük meg, latinul így imádkozzuk: „*Sancta Maria mater Dei*”, azaz *Szent Mária, Istennek anyja!* A német nyelv így mondja: „*Heilige Mutter Gottes!*”, azaz *Istennek Szent Anyja!* A magyar pedig így adja vissza az eredeti mondatot: „*Asszonyunk, Szűz Mária!*”

A Mária-tisztelet az egyik legszebb öröksége a magyarságnak. Igen, minden magyarnak, a világ bármelyik részére is vezette a gondviselő Isten – ezért lehet ez az ünnep különösen nagy jelentőségű minden kedves olvasónknak, hiszen az Istenzülő tisztelete összeköt, eggyé tesz minket.

Magyar népünk Máriát olyan Nagyszónynak, fejedelemszónynak tekintette, aki tanácsadó és vezető, védelmező a bajokban, mutatja az irányt az élet nehézségei között, aki anyai szelidséggel, ugyanakkor következetes szigorral kéri tőlünk mindazt, amit Fiának illik megadnunk. Mert Mária a hit példaképe, ő az egyház oszlopa, a hívők élő édesanyja is. Krisztus az egyetlen üdvözítőnk, de a kánai menyegző után mi is bátran bízhatjuk kéréseinket Szent Anyánkra, hogy járjon közben értünk. Az emberi élet pusztán saját erőből nem élhető végig. Az emberi életnek olyan a jellege, hogy egyedül, magányosan, minden idegszálat megfeszítve nem tudjuk jól végigcsinálni. Mind egyikünknek alázatosan be kell ismernünk, hogy szükségünk van segítségre az élethez.

Isten nem azt ígerte nekünk, hogy nem lesznek gondjaink, ha benne hiszünk, ha az Ő útjain járunk. De azt megígérte, hogy velünk lesz minden bajban! Magyarok Nagyasszonya ünnepén úgy áll előttünk a Szent Szűz, mint a beteljesedett, megváltott ember, aki egész életének minden eseményében Isten Igéjét a szívében hordozta, és a bajban is megtapasztalta, hogy Isten vele van.

Mária hite, szeretete és Krisztussal való tökéletes egysége legyen példakép számunkra. Ahogyan ő hordozta Krisztust, és volt Isten engedelmes szolgálóleánya, s ahogyan ő volt a leghűségesebb tanítvány, úgy nekünk is példát véve róla Krisztushozzókká és hűséges tanítványokká kell lennünk. Mert ez a hiteles kereszténység, ez a csendes példaadás, ez példaeértékű a környezetünk számára, amely sokszor távol kerül Istentől.

Milyen az a védelem, amit Máriától remélünk? Nem egy ernyő, amit alá odaállunk és passzívan várjuk a védelmet. Ami igazán megoltalmaz bennünket: ha megtanuljuk Mária lelkületét. „*Legyen nekem a te igéd szerint!*” – mondja az angyalnak. Összehangolni Isten és a mi akarunkat – ez menthet meg minket sok-sok veszélytől, ez adhat igazán boldog és harmonikus életet itt a földön és majd egykor az Isten boldogító színelátásában.

Ez az ünnep igazi üzenete, erre tanít bennünket. Ezért imádkozzunk, hogy méltók legyünk a nagy ajándékra és példaképre, Máriára. Hogy mi is Krisztushozzókká váljunk és hűséges tanítványok maradjunk az élet minden vihara között.

Kiss-Rigó László püspök Bécsben:

A szent király a józan észre és a keresztény hitre alapozta döntéseit

Európát ma önpusztító vírusokként ideológiák támadják, befolyásolni próbálják, hogy feladja az örök emberi értékeket és ne a józan ész követve éljen

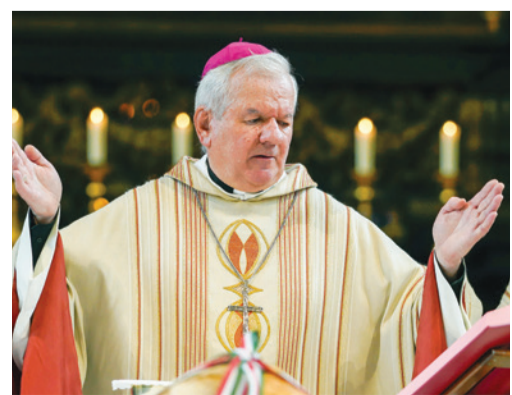
Több évtizedes hagyománya van annak, hogy a magyar államalapítás emléknapját követő hétvégén magyar nyelvű szentmisét ünnepelnek és megáldják az új kenyert Bécsben a Szent István-székesegyházban (Stephansdomban). Ez év augusztus 24-én is sok száz ausztriai, magyarországi és Kárpát-medencei zarándok gyűlt össze erre az alkalomra. Az első szent, valamint utolsó boldog királyunk, IV. Károly ereklyéjének jelenlétében bemutatott szentmise főcelebránsa és szónoka Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök volt, akivel az ünnep egyik házigazdája, Varga János, a Pázmáneum (Collegium Pazmanianum) rektora is koncelebrált.

Őriznek Bécsben a Stephansdomban egy díszes tartóba foglalt ereklyét, amely az ereklyetartón olvasható felirat szerint István király karcsontja, s időnként ezt az ereklyét is összefüggésbe hozzák a Szent Jobb mint arról esetlegesen leválasztott részt. Valójában azonban egy jobb sípcsont van az ereklyetartóban, a felirat tehát téves, így a Szent Jobb ez az ereklye nem hozható összefüggésbe, de István király csontjaihoz tartozása nem kizárt. Mindenesetre az ereklye „aprózódásáról” és adományozásáról

szóló elméletek egyáltalán nem valószínűtlenek, szokás volt például országok közötti kapcsolatok megerősítésére ereklyéket adományozni, de azért is, hogy az ereklye minél több helyen kifejthesse csodatévő hatását.

A Szent II. János Pál pápa által 2004 októberében boldoggá avatott utolsó magyar apostoli király, Boldog IV. Károly csontvázból Magyarország 2013-ban kapott egy darabkát, ezt a Babusa János művész alkotta hermába helyezve a Szent István-bazilikában őrzik. Károly király boldoggá avatásá-

nak 20. évfordulója alkalmából az ereklyét Bécsbe szállították, így lehetett jelen az ünnepi szentmisén és szeptemberig ott is marad a Stephansdomban. Onnan Rómába viszik, majd a boldoggá avatási jubileumi szentmisére az ereklye visszakérül Budapestre.

Az Ausztriai Magyarok Gazdasági Érdekközössége – Kaláka Club, a Collegium Pazmanianum, a Magyar Gazdakörök és Gazdaszövetkezetek Szövetsége (MAGOSZ), a Nemzeti Agrárgazdálkodási Kamara és a Magyarok Kenyere Program közös szervezésében megvalósuló augusztus 24-i eseményen jelen voltak a politikai, társadalmi és diplomáciai élet képviselői, köztük Szilágyiné Bátorfi Edit, Magyarország bécsi nagykövete; Potápi Árpád János, a Miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős államtitkára, Jakab István, az Országgyűlés alelnöke, Szili Katalin miniszterelnöki főtanácsadó, Kalmár Ferenc, a Külgazdasági és Külügyminisztérium Magyarország szomszédáspolitikájának fejlesztéséért felelős miniszteri külömbizottja, Forró Krisztián, a felvidéki Magyar Közösség Pártja elnöke, Csibi Krisztina, a Magyarság Háza igazgatója és mások.

(folytatás a 2. oldalon)

Rudnay Sándor bíboros, hercegprímás 200 éves diadalívét köszöntötték Esztergomban 2024. szeptember 17-én

A Nyitra megyei vágszentkereszti születésű rudnai és divékújfalusi Rudnay Sándor, aki 1815-től Gyulafehérvárott szolgált mint erdélyi püspök, VII. Piusz pápa 1819-ben kinevezte Magyarországot hercegprímásává. Az 59 éves bölcs és tudós főpap nehéz időket élt már át az 1783. évi pappá szentelése óta. Jóllehet 1805-től fokozottan élvezte I. Ferenc osztrák császár és magyar király bizalmát, de a magyar szíve 1812-től egyre aggodóbban látta az uralkodó egyre önkényesebb, a magyar országgyűlést is szüntetgető politikáját.

Így jól érthető, hogy amikor Rudnay Sándor 1819-ben elnyerte a már tíz éve, 1809 óta betöltetlen primási széket, vagyis a király utáni első közjogi méltóságot a magyar jogrend szerint, akkor ennek tudatában kezébe vette a magyarság ügyét és megfogalmazta a *Magyar Sion, a Magyar Vatikán* gondolatot a magyar egyház és ezzel együtt a magyar társadalom megújítására.

Ezt szolgálta az 1822-ben Pozsonyban összehívott nemzeti zsinat. Újjászervezte a katolikus oktatást, a tankönyvkiadást, támogatta a tudományos élet szervezését, a nemzeti nyelvű művelődést. Ismerve azonban hazánk többnyelvűségét, a szűkebb szülőföldjén a magyar mellett német és szlovák nyelven is prédikált.

Rudnay Sándor hercegprímás mindezeket az egész országot, a teljes Kárpát-medence területét magába foglaló országunk megújítását célzó intézkedéseit a *Magyar Sion, a Magyar Vatikán* gondolattal látványosan, építészeti együttesek tervezésével és megvalósításával is megjelenítette Esztergomban.

1820-ban elérte, hogy a Várhegyet hatalmában tartó osztrák katonaság kivonult Esztergomból, így elrendelte a török támadás

elől 1543-ban Nagyszombatba menekített primási székhely visszatérését Esztergomba.

1822-ben Rudnay primás már letette az új főszékesegyház alapkövét. Előtte eltakarították a török háborúk alatt kiégett, romba dőlt épületek romjait, de a kiemelkedő művészi faragványokat, alkotásokat megmentették.

1823-ban megépült a Várhegy sziklájára alapozott hatalmas, 100x118x100 méteres klasszicista székesegyház fényes altéploma, amely a primások és az esztergomi érsekség főpapjainak sírhelye.

S még 1823-ban, gondos szakmai előkészületektől kísérvé, át helyezték a középkori székesegyház egyetlen épen maradt kápolnáját, Bakócz Tamás, Mátyás király korának az európai politikai életben is jelentős szerepet betöltő magyar bíboros, hercegprímásnak a sírkápolnáját az új székesegyházba. A magyar műemlékvédelem e nagy jelentőségű tette

egyben az európai műemlékvédelemnek is az egyik első, kiemelkedő alkotása Pákh János kismartoni születésű építészünket dícséri. Pákh János a nagybátyjával, Kühnel János építésszel együtt nyerte meg Rudnay primás bizalmát. Kühnel 1823. évi halála után a primás a teljes építészeti vezetést Pákh Jánosra bízta. Az ő tervezése nyomán valósult meg a székesegyházhoz felvezető ünnepélyes út, az egykori Várarok fölé épült rámpa, amelynek a város felé néző homlokzata a Rudnay-diadalív. A római Forum Romanum Titus diadalívéhez hasonlóan egyívű, amelyet két szép klasszicista fejezetű oszlop tart, és felette a tíz méter hosszú és hetven centiméter széles vörösmárványtáblán olvasható: PRINCEPS PRIMAS ALEXANDER DE RUDNA MDCCCXXIV.

Ebben az 1824. évben, kétszáz évvel ezelőtt ünnepelte a Magyar Királyság, a Kárpát-haza lakossága Rudnay Sándor hercegprímási kinevezésének az ötödik évfordulóját.

Ezt az öt évet igyekezett közel vinni a mai érdeklődőkhöz a 2024. szeptember 17-i konferencia Esztergomban az Ars Sacra Fesztivál keretében.

1824-ben már álltak a székesegyház falai a kupoláig és igen közeli volt a befejezés.

Sajnos az élet másképpen alakult, Rudnay primás hét év múlva, 1831-ben a kolerajárvány idején meghalt, a bécsi udvari építészeti hivatal statikai ellenőrzés címe alatt megkezdte a falak bontását, és a következő hét évben levelekkel ostromolta Pákh

Jánost, hogy mondjon le az építkezés vezetéséről. Mivel nem tette meg, ezért meggyilkolták.

Az építkezés hősi halottja ott nyugszik az általa tervezett altéplomban.

Mindezek után még sok nehézség következett, de Magyarország főtemploma felépült! A homlokzatán fénylő aransárga betűkkel olvasható: CAPUT, MATER ET MAGISTRA ECCLESIAE HUNGARICAE. Ez a felirat, amely a Lateráni Bazilika feliratát követi, ma is hirdeti Rudnay Sándor bíboros, primás tervének, a Magyar Sionnak a megvalósulását.

Prokopp Mária
(Forrás: *Keresztény Élet hetilap*)

Parolin bíboros megáldotta a megújult esztergomi bazilikát

Pietro Parolin bíboros, vatikáni államtitkár 2024. augusztus 31-én, szombaton délelőtt ünnepélyes szentmise keretében megáldotta a felújított esztergomi Nagyboldogasszony- és Szent Adalbert-főszékesegyházat, Magyarország főtemplomát. A latin nyelven bemutatott szentmise kezdetén Erdő Péter bíboros olaszul, majd magyarul mondott köszöntőjében emlékeztetett: „A török időkben ez a primási bazilika elpusztult, és a város 1683-as felszabadulása után további 170 évre volt szükség, amíg fel lehetett szentelni az új székesegyházat Nagyboldogasszony és Szent Adalbert tiszteletére. Az új felszentelés pillanatában, 1856. augusztus 31-én hazánk életét mély ellentmondások jellemezték. Az 1848–1849-es forradalom és szabadságharc bukása után ez az egyházi ünnepség volt az első lépés az enyhülés és a párbeszéd felé a magyar nemzet és a bécsi udvar között. Ebben az értelemben ez a bazilika hazánk kereszténységének nagy jelképe, de a kiengesztelődés szimbóluma is, mely továbbra is aktuális marad a történelem különböző helyzeteiben.” Hozzátette: „Köszönjük a Gondviselésnek, hogy megérhettük a mai napot. Köszönjük az állami hatóságoknak döntő anyagi segítségüket, amely a felújítást lehetővé tette. Köszönjük

mindazok adományait, szakértő és gondos munkáját, akik részt vettek primási bazilikánk megújításában.”

Erdő Péter bíboros köszöntőszavai után Pietro Parolin bíboros a főoltárnál latinul megáldotta a szenteltvizet. „Áldásoddal szenteld meg tereményedet, a vizet, hogy azt magunkra és e templom falaira hintve azon üdvösséghez vezető fűdőnek jele legyen, amely által, Krisztusban megtisztulva, Szentlelked templomává válunk.” Ezután először a szentély falait hintette meg a szenteltvízzel, majd végigvonult a templomhajóban középen egészen a kapuig és meghintette az épületet. „Isten, az irgalmasság Atyja legyen jelen az imádság e házában, és Szentlelkének kegyelme által tegyen tisztává bennünket mint lakóhelyének templomát” – e szavakkal fejeződött be a templom megáldásának szertartása, majd folytatódott a szentmise, amelynek a végén Parolin bíboros ünnepélyes áldást adott. „Adja meg nektek, hogy ti is az Ő hajléka és a Szentlélek temploma legyetek, mert úgy akarta, hogy szétszóródott gyermekei egyszülött Fiában forrjanak egygyé. Engedje, hogy a megtisztult szív örömmel hordozzátok a bennetek lakó Isten.”

(Forrás: *esztergomi-ersekseg.hu*)

Kiss-Rigó László: a szent király a józan észre és a keresztény hitre alapozta döntéseit

(folytatás az 1. oldalról)

Jelen voltak a bécsi magyar nagykövetség munkatársai, az ausztriai magyar szervezetek képviselői, a Szuverén Máltai Lovagrend, a bécsi magyar cserkészek, a Magyar Huszár és Katonai Hagományörző Szövetség tagjai is.

Kiss-Rigó László püspök beszédében az ünnepelés lényegére mutatott rá. Mint fogalmazott, Európában is ismert és elismert, hogy a magyarság Szent Istvánnak köszönheti azt a biztos alapra épített országot, amely a történelem során is időtállóan bizonyult. István a keresztény értékekre épített államot, ez alapján biztosította annak jövőjét. A szent király a józan észre és a keresztény hitre alapozta döntéseit. Olyan országot teremtett meg, amelyben – 1848 és 1956 példája mutatja – éltek emberek, akik képesek voltak akár életüket áldozni a hazáért, a szabadságért, hogy „a magyarság állni tudja a vihart”. A főpásztor felhívta a figyelmet arra, hogy békeidőben is szükség van hősökre, olyan emberekre, akik munkájukat hivatásként felfogva az egész közösségért dolgoznak, adni akarnak, gazdagítanak. E mindennapi hősök ma is itt vannak közöttünk.

„A józan ész és a keresztény hit jól mutatja az ünnep lényegét: ha Szent István örökségét gazdagítani akarjuk, mindkettőre szükségünk van. A kereszténynek mondott Európát önpusztító vírusokként ideológiák támadják, befolyásolni próbálják, hogy feladja az örök emberi értékeket, hogy ne a józan ész követi, ne gondolkodva éljen, hanem elfogadjon mindent, amit kap, feladva identitását. Ahogyan döntéseiben Szent Istvánnak szüksége volt keresztény hitére, szükségége volt arra, hogy ismerje és kövesse Jézus Krisztust, úgy mi is akkor leszünk igazi ke-

resztények, ha ismerjük Jézust és a tanítása szerint élünk. Egyetlen út van ugyanis, amely célba juttatja egyéni életünket, nemzetünket és történelmünket: a jézusi. Ő az igazság. Ő az élet” – hangzott Kiss-Rigó László püspök tanítása. Az ünnepi kenyeret ezekkel a szavakkal áldotta meg: „A kenyér – ahogyan egykor a manna – Isten gondviselésének kifejeződése. Szent István ünnepéhez kapcsolódóan jelképezi az összefogást, a nemzeti

összetartozást, a tevékeny szolidaritást, a Teremtő ajándékát és az ember munkájának gyümölcsét.”

A szentmisét követően Szilágyiné Bátorfi Edit, Magyarország meghatalmazott bécsi nagykövete, az esemény fővédnöke szólt az ünnepelő közösséghez. Megfogalmazta, hogy Szent István ünnepe hálaadás azért, hogy az uralkodó hazát, otthont adott nekünk Európában. „Mindennez, amit az apostoli király tett, az erőt és a kitartást hitéből vette. Új világot teremtett, mely működőképesnek bizonyult azon az alapon, amelyre azt helyezte. Soha nem veszíthetjük szem elől a magyar államiság ezen horgonyát, akkor sem, ha a főáram, az új divatok mást diktálnak. A hit annyiszor vezette a magyarságot a történe-

lem viharai közepette, és olyan sok viharon kellett átvezetnie, hogy joggal fohászunk Isten áldásáért himnuszunkban.”

Jakab István, a Magyar Országgyűlés alelnöke, a Magyar Gazdakörök és Gazdaszövetkezetek Szövetségének elnöke rámutatott, milyen nagy szüksége van az embernek ünnepeknek, amelyek más perspektívából engednek ránézni az életünkre: segítenek, hogy megértsük a múltat, valóságos látásuk jelenünket és így bölcs döntésekkel alakítsuk jövőnket. Szent István bölcsességéből, keresztény hitéből, előrelátásából és bátorságából kell most erőt merítenünk. Öröznünk kell örökségét és méltó módon tovább kell építenünk azt. Rajtunk is múlik, hogy tudjuk-e örízni szuverenitásunkat, hitünket – emelte ki az Országgyűlés alelnöke. Örömet fejezte ki, hogy mennyire szoros és baráti a magyar és az osztrák nép kapcsolata, és hogy a magyarok Ausztria egyik legcsodálatosabb gótikus templomában ünnepelhetnek.

Jakab István a *Magyarok kenyere – 15 millió búzaszem* program egyik képviselője is.

E minőségében elmondta: a gazdák minden évben odaadják terményük egy részét, amelyből az elmúlt években százezer család asztalára kerülhetett kenyér. Idén már háromszáz gyűjtőponton fogadták a felajánlásokat. Az akcióban a magyarok mellett az egész Kárpát-medencéből részt vesznek gazdák, Kárpátjáról is, ahol idén száztonna gabona gyűlt össze. A program továbbá ösztöndíjjal is segíti a rászoruló fiatalokat, kiemelten Kárpát-alján, ahol sok helyen családfő hiányában most még sokkal nehezebb a gyermekek taníttatása.

A zenei szolgálatot az ünnepi liturgián a Szegedi Dóm Szent Gellért Kórusa és Zenekara látta el. Szólisták: Kriszta Kinga, Busa Gabriella, Horváth István, Szélpál Szilveszter. A kórust és a zenekart Szamos Szabolcs Liszt Ferenc-díjas magyar orgonaművész, a

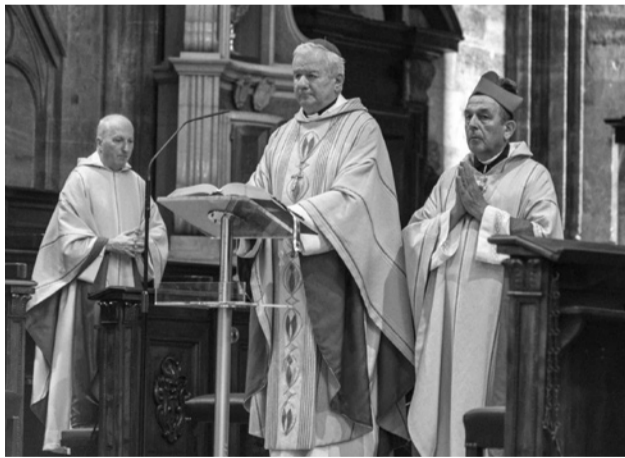
Filharmonia Magyarország ügyvezető igazgatója vezényelte. Az ünnepet a pápai, a magyar és a székely himnusz zárta.

A szervezők a szentmise után a székesegyház szomszédságában lévő érseki palota udvarába szeretetvendégségre hívták a zárandokokat, ahol Potápi Árpád János, a Miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős államtitkára köszöntötte őket. Az agapé a frissítő ételek és italok mellett a megáldott kenyérről is megkínálták a jelenlévőket. A magyarok kenyerét ezúttal Balmazújvárosból vitték Bécsbe, a hajnalban négyféle lisztből készült, friss kovászos kenyérből kétszáz kilogrammnyi érkezett. Fülöp Ádám már a harmadik generáció képviselője abban a pékségben, ahol a kenyeret sütötték. A nagypapa több mint harminc éve indította el a vállalkozást, és az ő tudása előtt tisztelegve az idei kenyér a *Nagypapám kenyere* nevet kapta. A fiatalembert a családja segítette ennek teljesítésében, többek között unokatestvére, Varga Imre is, aki jelenleg éppen Bécsben végzi tanulmányait.

Az érseki palota udvarában a kultúrműsorban a Napraforgók – Bécsi Magyar Néptánc és Népzene Egyesület tancosai, valamint Víg Margit hegedűművész lépett fel.

„Túlszárnyalta a várakozásokat az idei rendezvény” – állapította meg a média kérdésére válaszolva Würst Erzsébet, a Kaláka-Club elnöke, a program egyik főszervezője. Mint mondta, számításai szerint legalább hétszáz vendég volt jelen a Stephansdomban. A Kaláka-Club elnöke már aznap a jövő évi esemény szervezéséről egyeztetett, és azt is elárulta: nagyon bízik abban, hogy a jövőben a magyar szervezetek fiatalabb nemzedékét is sikerül majd bevonni a munkába.

Szerkesztette: Varga Gabriella. Forrás: volksgruppen.ORF.at, Magyar Kurír, rubicon.hu Fotók: MTI/Filep István és facebook.com/potapiarpad

Aurel Percă bukaresti érsek Budapesten: Isten és keresztény értékek nélkül Európa veszélyben van

Mai világunk megrendíti a normalitás evidenciáit, lerombolja az erkölcsi és etikai rendet.

Európa keresztény országait ma újfajta pogányság veszélye fenyegeti

Szent István király ünnepén, 2024. augusztus 20-án a bizonytalan időjárás viszonyok miatt a budapesti Szent István-bazilikában mutatta be Erdő Péter bíboros, prímás az ünnepi szentmisét, amelyet több ezren követtek kivétel nélkül a bazilika előtti téren. A homíliát Aurel Percă bukaresti érsek-metropolita, a Romániai Katolikus Püspöki Konferencia elnöke mondta. Beszédében rámutatott: a nagy keresztény kultúra, amely fejlődést és jólétet hozott az emberiségnek, amely mind az egyén, mind a társadalom számára a kiteljesedést biztosította, most meginog. Az ünnep szónoka hangsúlyozta: a kereszténység ma is az a tengely, amely körül Európának és minden nemzetnek mozognia kell.

Az ünnepi szentmise résztvevőit Erdő Péter bíboros, prímás a következő szavakkal köszöntötte:

„Szent István király ünnepe alkalom a hálaadásra és a könyörgésre. Hálát adunk, hogy annyi évszázad után közösségként, nemzetként ma is létezik a magyar nép. Hálát adunk, mert a történelem útját nem egyedül járjuk, hanem az isteni gondviselés és a Boldogságos Szűz Mária pártfogása kíséri minket. A gondviselés jelének érezzük templomaink megújulását, de tudjuk, hogy a falak csak a külső környezetet jelentik. A lelkünknek kell végre megújulnia! [...]”

Szent István király ünnepe összeköti múltunkat és közös jövőnket. A jövő pedig azon is múlik, hogy elfogadjuk és megértjük egyéni és közösségi hivatásunkat. Aki hisz abban, hogy az élet szép, hogy az emberi közösség és a kultúra Isten ajándéka, hogy halálunk után Isten az örök üdvösségre hív bennünket, az felismeri, hogy az új élet elfogadása, a gyermek vállalása nemcsak a család, a közösség, a nemzet jövőjének biztosítója, hanem a születendő gyermekek számára is egy mérhetetlen ajándék: az örök élet és az örök boldogság lehetősége.

De ha ilyen nagyszerű hivatásunk van, akkor már most is tisztelettel, megbecsüléssel kell tekintenünk egymásra, közösségünk tagjaira, a munkavállalókra, az idősekre, azokra, akik segítségünkre szorulnak. És nagyra kell értékelnünk a többi népek kultúráját és közösségi történetét is, különösen a szomszéd népeket, akikkel közös a sorsunk és gyakran közös a gondjaink és a lehetőségeink is. Ezért olyan nagy öröm számomra, hogy a mai szentbeszéd elmondását a Romániai Püspöki Konferencia elnöke, Aurel Percă bukaresti érsek úr vállalta. Ugyancsak különös öröm, hogy a bukaresti Bărăția-plébánia magyar híveinek zarándokcsoportja ma itt együtt ünnepel velünk.

Legyen a mai ünneplés a remény és a keresztény öröm jele mindannyiunk számára, fakadjon belőle bizalom a gondviselő Istenben, Szent István király és a Magyarok Nagyasszonya közbenjáró szeretetében. Ezzel a bizalommal áldjuk meg most az új kenyeret, kérünk reményt és békességet népünk és az egész emberiség számára.”

Minden kereszténynek Krisztusra kell építenie az életét

Aurel Percă bukaresti érsek szentbeszéde

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Eminenciás Bíboros Úr, Excellenciás Püspök Urak, Világi Hatóságok Tisztelt Képviselői, Kedves Papok és Szerzetesek, Krisztusban Kedves Testvérek! Megtiszteltetésnek érzem, hogy részt vehetek Szent István király ünnepén, aki a magyar nemzet apostola és ígértetője volt. Külön köszönetet mondok Erdő Péter bíboros úrnak, Magyarország primásának, hogy meghívására itt lehetek ezen a minden magyar számára kedves ünnepen. Valószínűleg nincs más olyan ünnep, amely annyira mélyen gyökerezne az Önök nemzetének lelkében, mint Szent István király ünnepe, és olyan sokféle értéket hordozna, amely őrzi a múltat és meghatározza a jövőt. A romániai katolikus egyház nevében köszöntöm a jelenlévőket, püspököket, papokat, felszentelt személyeket, állami és kormányzati hatóságokat, híveket és vendégeket a világ minden tájáról, akik Szent István tiszteletére jöttek el ide Budapestre.

Krisztusban Kedves Testvérek! A keresztény válás fontos esemény minden nép történetében. Ehhez szükség van a misszionárius munkájára, de döntő szerep hárul a keresztény uralkodóra is, akinek támogatása nélkül ez nem valósulhat meg. Ilyen uralkodó volt Szent István király, akit ma ünneplünk.

Magyarország kereszténnyé válásának évét könnyű megjegyezni: ez az 1000. év,

az az esztendő, amikor sokan a világvégét várták. Ennek ellenére egy új kezdet éve lett, amelyben a keresztény civilizáció példátlan virágzásnak indult. Magyarország számára az 1000. esztendő minden bizonnyal az újrakezdés éve volt. Istvánt Magyarország királyává koronázták, II. Szilveszter pápától keresztet és koronát kapott. Koronája és királysága a magyar nemzet kedvelt szimbólumává vált, Istvánt pedig ideális keresztény királyként tisztelték. Uralkodásának nagy

részét a keresztény hit terjesztésére szentelte. Támogatta az Egyházat, templomokat építtetett és a Szentszék jogainak támogatója volt. Szűz Mária iránti mélyes odaadásában rejtett bámulatos sikerének titka, hogy népét keresztény hitre vezette. Királyságát az ő oltalma alá helyezte és csodálatos templomot építtetett tiszteletére. 1038-ban, Szűz Mária mennybevételének ünnepén István utolsó szavait az egyházi és állami vezetőkhez intézte, utasítva őket, hogy védjék és terjesszék a katolikus hitet. István negyvenkét évig volt Magyarország uralkodója, és 1038. augusztus 15-én halt meg Székesfehérváron.

Szent István példája arra emlékeztet bennünket, hogy mennyire fontos keresztény hitünk a polgári életben, illetve hogy dolgoznunk kell a hit terjesztésén ott, ahol feladták vagy nem vert gyökeret, városainkban és falvainkban, de a szívünkben is. István király ezer évvel ezelőtt építette ezt a házat őseiteknek és rajtuk keresztül a magyarok minden nemzedékének. Krisztus evangéliumának igazsága, a keresztény hit az a szikla, amelyre országát alapozta. Ebben rejlik az embereknek ajándékozott isteni erő. A nemzedékek élnek és építik tovább ugyanazt a házat, amelynek alapjait Szent István fektette le. Ezer év után adjunk hálát a Mindenható Istennek ezért az alapozásért, mert ennek a nemzetnek, a magyar történelemnek a háza nem homokra, hanem sziklára épült.

Minden évben, az ő ünnepén újraolvassuk az intelmeket, amelyeket fiához, Imréhez intézett. A mai olvasmány szavai feltűnő hasonlóságot mutatnak ezzel a szöveggel: „Hallgasd meg, fiam, fogadd el szavaimat... Megmutatom neked a bölcsesség útját, egyenes lesz az út, amelyen vezetlek” (Péld 4,10–11). István szellemi végrendeletet hagyott utódaira, alapvető és megingatlan értékeket.

De vajon Szent István csak a fiához szólt? Mit mond nekünk ma a szent király? Milyen jelentése lehet életének korunk számára? Hatása ma is jelen van. Ezért gyűltünk össze itt Budapesten, hogy az ő Jobb Keze ma is vezessen minket a sokat dicsért és régóta várt úton egy új és virágzó Európa felé. Vezessen minket az Istenbe vetett hitünkben, a keresztény értékek és hagyományok ápolásában az erkölcsi hanyatlás, a szekularizáció és egy újfajta pogányság veszélyével szemben, amely Európa keresztény országait fenyegeti.

Krisztusban Kedves Testvérek! A magyar nép történelmének kezdetén Isten, a népek és nemzetek Atyja e szent király által megmutatta nekünk, hogy az erkölcsi rend, Isten törvényének és minden egyén törvényes jogainak tiszteletben tartása valamilyen társadalom létezésének és fejlődésének alapvető feltétele. Ez követendő példa. Ez az a kihívás, amelyet Szent István ma is intéz minden hívőhöz: a hit sziklájára építsük saját életünk házat, fáradságot nem kímélve, hogy megmaradjunk az Istenhez és az Ő parancsolataihoz való hűségben.

Ma Szent Istvánt tisztelve és közbenjárását kérve sziklára és nem homokra kell építenünk életünket és létünket, hogy bölcsként, a fontosat felismerve, „az új emberbe öltözve” éljünk.

Nem könnyű ma kereszténynek lenni egy olyan világban, amely nyilvánvalóan elutasítja a keresztény értékeket; amely egyre inkább bezárkózik önzésébe és a relativizmushoz, amely az eutanáziát és az abortuszt támogatja; amely semmissé teszi a nemzeti kultúrák értékeit és gazdagságát. Nem könnyű egy olyan világban élni, ahol a házasság és a család alapvető értékei veszélyben vannak. Az egyik alapvető veszély ezen a területen a genderideológiából ered, amely tagadja a férfi és a nő közötti különbséget és a természetes kölcsönös kiegészítést; amely egy nemi különbségek nélküli társadalmat állít elénk és elbagatellizálja a család antropológiai szerepét. Nem könnyű kereszténynek lenni egy olyan világban, amely szolgai hódolattal adózik az ősi aranyborjúnak, a pénz kultuszának új és kegyetlen változatában, illetve az arctalan gazdaság diktatúrájában, amelynek nincs igazán emberi célja, ahogy Ferenc pápa hangsúlyozza az *Evangélium gaudium* kezdetű (Az evangélium öröme, 55. sz.) enciklikájában.

Nem könnyű követni Krisztus igazságát egy olyan világban, amely oly bőségesen és kíméletlenül használja a hazugságokat és az álhíreket a tömegtájékoztatóban és a közösségi médiában; amely szemet huny a legalapvetőbb emberi jogok megsértése felett a különböző ideológiák nevében; amely egy ideológiailag áthatott szabadságforradalom nevében igyekszik lerombolni azt az erkölcsi és etikai rendet, amely Krisztus üzenetéből született, és amely az első évezred végén és a második évezred elején Szent István királyságában is gyökeret vert.

Kontinensünk múltja és történelme két fő pillére épül: a görög-római humanizmusra és a kereszténységre. A kereszténység ma is az a tengely, amely körül Európának és minden nemzetnek mozognia kell! Ez alatt nemcsak egy vallási közösséget kell értenünk, hanem az ősi bölcsességet, a kultúrát, az államot és a jogot, az emberiséget, a tudományt és a művészetet is.

Ma olyan nagy csaták tanúi vagyunk, amelyeket az Egyház és Isten ellen vívnak, mintha Európa keresztény nyomait akarnák eltörölni. És amíg Isten és keresztény értékek nélküli Európát akarnak, addig Európa veszélyben van. Európa sok részén félnek Istentől, mert a szabadság, az élet és a boldogság ellenségét látják benne. Mindenhol azzal szembesülünk, hogy az alapvető keresztény értékeinket hogyan kérdőjelezzik meg és hogyan rendítik meg a normalitás evidenciáit. A nagy keresztény kultúra, amely fejlődést és jólétet hozott az emberiségnek, amely mind az egyén, mind a társadalom számára a kiteljesedést biztosította, most meginog.

A kereszténység ma is forrása az emberek közötti egyenlőség és szolidaritás eszméjének, amely nélkül nincs egészségügy, nem létezhet szociális jólét és oktatás. Ebben gyökerezik az a fejlődés- és családmodell is, amely a jövő nemzedékek legsikeresebb nevelését biztosítja. Nem véletlen, hogy éppen ezt az európai közös nevezőt érik a legnagyobb támadások. A családok felbomlása személyes kudarcok és fájdalommal sebek révén végso soron a társadalom széteséséhez vezet. Az egyéni érdekek a közösségi érdekek elé kerülnek, a társadalom kohéziója elvész és a nemzetek kiszolgáltatottá válnak a külső erők manipulációjának.

Mit tehetünk annak érdekében, hogy a hit és a hitre épülő állam öröksége, amelyet Szent István ránk bízott, hűségesen megmaradjon korunk különböző ellenséges áramlatai ellenére?

A történelem ismerete segíthet abban, hogy tanuljunk a hibáinkból és a jó példák megőrzése mellett kiálljunk elveink mellett. Erre Szent István példát mutat számunkra. Minden kornak megvannak a maga kihívásai, de Szent István szavai – hogy ismét a fiához, Szent Imre herceghez intézett Intelmeiből idézzek – ma is érvényesek: „Am ha a hit pajzsát tartod, rajtad az üdvösség sisakja is. Mert e lelki fegyverekben szabályszerűen harcolhatsz láthatatlan és látható ellenségek ellen.”

A szent királytól nemcsak a királyi koronát örököltük, hanem ránk hagyta lelki, szellemi végrendeletét is, olyan örökséget, amely elpusztíthatatlan alapvető értékeket hordoz: az igazi sziklára épített házat. Ez a sziklára épült ház nem pusztán hitbeli tanítások, törvények és tanácsok gyűjteménye vagy emberi alkotás, hanem mindenekelőtt a keresztény élet szilárd tanúságtétele. Krisztus igazságára alapozta országát Szent István, Krisztusra épül az Egyház, Krisztusra kell építenie az életét minden kereszténynek. Krisztusra, a sarokköre, aki „ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” (Zsid 13,8), aki velünk van az idők végezetéig.

Krisztusban Kedves Testvérek! Szent István király vezesse és támogassa a jövőben is a magyar nemzetet! Könyörögjünk a Boldogságos Szűz Mária, a Magyarok Nagyasszonya oltalmáért, akinek tisztelete olyan nagy szerepet játszott Szent István király örökségében. István felajánlotta Máriának koronáját, égi oltalmába helyezve a magyar népet. A szent király példáját követve, helyezzék Önök is az Egyház és az országuk jövőjét annak a palástja alá, akire Isten az Ő egyszülött Fiát bízta!

Ma ünnepélyes körmenetben visszük végig a főváros utcáin a Szent Jobbot, azt a kezet, amellyel Szent István koronáját felajánlotta Szűz Máriának. Első királyotok szent keze kísérjen titeket és mindig védelmezzen benneteket! Isten, áldd meg a magyart! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Aurel Percă bukaresti érsek szavait nagy tapsal köszönték meg a jelenlévő hívek. A bizonytalan időjárás körülmények miatt a hagyományos Szent Jobb-körmenetet nem tartották meg, ehelyett a Szent István-bazilikában hangzott fel az ima első szent királyunk pártfogását kérve Magyarország számára. Az oltárra helyezett Szent Jobb előtt Szent István király közbenjárásáért imádkozott a bazilikát megtöltő sokaság a papság és a hívek közötti egyetértés erősödéséért, hűségünk megújulásáért, országunk békéjéért. A litániát követően felolvasták Szent István fiához, Imréhez intézett intelmeit, majd Erdő Péter bíboros felemelte a Szent Jobb ereklyét és megáldotta a bazilikában, a társzékesegyház kapujából pedig a téren összegyűlt sokaságot. A bíboros végül köszönetet mondott Aurel Percă érseknek, aki hangot adott annak a meggyőződésének, miszerint az alapvető keresztény értékekben teljes közösségben és testvéri egységben vagyunk. Ennek a közösségnek és testvéri egységnek tudatosítsuk, váltsuk tettekre az erejét, mert a világnak Krisztus kell és a világnak mi is kellünk, ha és mert Krisztushoz tartozunk.

Forrás: esztergomi-ersekseg.hu, Magyar Kurír. Szerkesztette: Varga Gabriella. Fotó: Wágner Csapó József, Profusz Ádám

Gyermekeknek

Romlatlan testtel
és lélekkel

A szentek életéhez számos csoda kötődik. Mindannyian ismerjük Árpád-házi Szent Erzsébet rózsacsodáját. Egy alkalommal kötényében kenyeret vitt a szegényeknek. Férje, aki rossz szemmel nézte, hogy Erzsébet a saját vagyonukat osztja szét a szegények között, megállította és megkérdezte, mit visz a kötényében. Erzsébet azt felelte, hogy rózsát, s amikor megmutatta a kötényét, valóban rózsák voltak benne. Szintén a jól ismert csodák közé tartozik, hogy Szent Pio atya testén megjelentek Jézus kereszt-halálának sebhelyei, a stigmák. Szerzte Európában több templomban is megtekinthetjük az akár több száz éve elhunyt szentek épségben megmaradt testét – csodás módon eredeti állapotukban maradtak fenn mind a mai napig. Lourdes szentje, Soubirous Bernadett teste például száz éve, 1925 óta megtekinthető a nevers-i kolostor templomában, egy üvegkoporsóban.

Mindez arról jutott eszembe, hogy a minap olvastam egy hírt, miszerint néhány héttel ezelőtt felnyitották Ávilai Szent Teréz ezüstkoporsóját a spanyolországi Alba de Tormes-ben, hogy megerősítsék, teste 1582-ben bekövetkezett halála óta romlatlan maradt. Szent Teréz koporsóját legutóbb 110 évvel ezelőtt, 1914-ben nyitották meg. A sarutlan karmeliták rendjének egyik előjárója, Marco Chiesa atya szerint a helyszínen jelenlévők meggyőződhetek arról, hogy a test ugyanolyan állapotban van, mint amikor 1914-ben utójára felnyitották. Mindkét felnyitás – a 110 évvel ezelőtti és mostani is – megerősítette, hogy Szent Teréz teste halála óta romlatlan maradt.

Ávilai Szent Teréz spanyol apáca volt, Egyházunk egyik legnagyobb szentje. Teréz 1970-ben VI. Pál pápa *Az egyház doktora* címmel tüntette ki. Emléknapijában ebben a hónapban, október 15-én ünnepezzük.

Érdekesség, hogy bár egész életében súlyos betegségek gyötörték, mégis mindig megőrizte jókedvét és derűjét. Ezt a rendtársai körében is igyekezett megvalósítani: „*Jobban félnék egy savanyú apácától, mint egy sereg gonosz lélektől!*” – mondta egy alkalommal. A környezetében nem tűrt meg szomorú arcot: „*Isten őrizzen a szomorú arcú szentektől!*”

Eld Te is úgy az életedet, mint Szent Teréz: bármilyen gondok gyötörnek, próbáld meg vidáman, mosolyogva elfogadni a megpróbáltatásokat! **Kovács Péter**

1912. április 4. Elisa a szobájában állt az ágya mellett és az ott kitergetett ruhái között válogatott. Még tízéves sem volt, de igen nagy útra készült.

– Kicsim, nem kell ám minden ruhádat becsomagolnod, hiszen csak két hétig maradunk apánál New Yorkban.

– Tudom. De olyan izgatott vagyok! Úgy hiányzik apa, alig várom, hogy együtt lehessünk. Na és a hajóút azon a hatalmas óceánjárón! Hányat kell még aludni az indulásig?

– Már csak ötöt. Kilencedikén Southamptonba utazunk, hogy beszálljunk a hajóra. Tizedikén indulunk. De most gyere velem, sétálunk egyet vacsora előtt, az majd lecsillapítja az izgalmadat.

1912. április 5. Nagyon lassan múlt el a nap, de Elisa bőrdöngje már készen állt a nagy útra.

1912. április 6. Elisa az éjszaka közepén egy szörnyűséges rémálomból ébredt. Nagyon fájt a háta, iszonyatosan szomjas volt és rázta a hideg.

– Anya! Anya! – kiáltotta volna, ám alig jött ki hang a torkán.

Elisa nem volt a hajón

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kaleidoszkóp Hagyományörző Klub tanmesesorozatából

Az édesanyja azonban így is meghallotta, bement hozzá, megölelte, majd ijedten mondta:

– Kicsim, te beteg vagy. Olyan forró az arcod, biztosan lázad van.

Hát igen, Elisa nagyon lázas volt, és az édesanyja meg sem várta a reggelt, azonnal hívta az orvost.

– Elisának tüdőgyulladása van – mondta a jó doktor. – Szóba sem jöhet az utazás.

Elisa keservesen sírt. Nem látta az édesapját az elmúlt nyár óta, és nagy örömmel várta a találkozást.

– Most ne erre gondolj, hanem arra, hogy meggyógyuljál. Ha most elmaradt az utazás, majd egy későbbi időben indulunk.

– De addigra vége lesz a tavaszi szünidőnek az iskolában! Így is kellett még egy hetet a szabadsághoz kérni! – panaszkodott Elisa. – Annyit nem hiányozhatok, mert akkor meg is buktathatnak!

– Hát akkor majd nyáron megyünk, és abban is van öröm, mert az iskolaév befejezése után tovább maradhatunk. Gondold el, egész nyáron! Mindennek megvan az oka,

és minden rosszban van valami jó is, csak meg kell látni.

– Nem értem, hogy a Jóisten miért tett velem ilyen rosszat – zokogta Elisa.

– Ugyan, csak nem képezed, hogy a Jóisten betegített meg? Ilyen csacsiság meg se forduljon a fejedben. Énnél okosabb kislány vagy. Nem tudhatod, hogy mire gondol a Jóisten és mit tervez. Hogyan is tudnád, hiszen sokszor még azt sem tudod, hogy én mit gondolok és tervezek. Honnan ismerhetnéd az Ő gondolatait? Bízál benne, mert megmondta, hogy szeret és mindig a javadat akarja. Hidd el, hogy törődik veled.

– Jó. De Anya, ha a nyáron megyünk apához, akkor is ezen a puccos hajón utazunk?

– Meglehet, de nem tudom. Majd meglátjuk.

1912. április 15. A világ borzalmas híre ébredt: a Titanic hajó az első útján, amit „maiden voyage”-nak neveztek, elsüllyedt. 1496-an haltak meg a szerencsétlenségben.

Elisa nem volt a hajón, mert betegesen fekdült londoni ágyában.

Balogh Petres Judith

Nem értem a felnőtteket...

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kaleidoszkóp Hagyományörző Klub tanmesesorozatából

Hát az úgy volt, hogy a szomszéd néni egyáltalán nem szeretett. Mondhatni úgy is, hogy ki nem állhatott és mindig pörölt velem. Hol azért szidott, mert hangos voltam, hol azért, mert összekoszoltam magam. Néha az volt a baja, hogy a triciklim kerekjei nyomot hagytak a háza előtt a járdán, máskor meg az, hogy ráléptem a földre. Panaszkodtam is anyukámnak, és elmondtam neki, mennyire nem szeret engem ez a néni.

– Ne törődj a zsörtölődésével, kislám – mondta anyukám. – Ne idegesítsd, ne mászkálj a háza körül, ne feleselj, ne okozd neki bosszúságot, akkor nem lesz semmi baj.

– De anyukám, kicsit sem szeretem, és jó lenne, ha elköltözne innen. Ez a néni igazán gonosz.

– Nem gonosz, csak talán valami probléma gyötri, amiről te nem is tudsz. Egyébként nem olyan nagy baj, ha nem szereted. Fontos, hogy elviseld, és elfogadd olyannak, amilyen. Legyél udvarias, de főként kedves

hozza. Az talán elveszi a szomorúságát meg a mérgét.

Hát ezt nem hittem el, morogtam is valami ellenkezéssel, de szerencsére anyukám nem hallotta meg.

Telt, múlt az idő, elmúlt a tél. Anyukám kis kertje tele volt már virággal, csak a néni kertje volt kopár. Úgy látszik, a virágok sem szerettek nála lakni. Örültem a tavasznak és boldogan futottam ki a kertünkbe. A néni pedig már a konyhája ablakából kiabálta:

– Gézengúz kölyök, hol van a kabátod? Megfázol és csak gondot okozol az anyádnak! Mikor tanulsz már rendet? Bezzeg, ha az én gyerekek lennél, bizony megtanítanálak arra, hogy mi a rend. Semmirevaló, rossz gyerek vagy!

Dühösen becsukta a konyhája ablakát és eltűnt a sötét házának mélyében.

Nem tudom, hogyan jutott eszembe az ötlet, mindenesetre jó néhány virágot letéptem anyukám pompás kertjében, aztán átszalad-

tam a néni házához és csengettem az ajtajánál. Nagy dühösen kinyitotta az ajtót és rám rivallt:

– Most meg mit akarsz? Az embernek egyetlen perc nyugta sincs tőled.

Nem ijedtem meg, hanem átnyújtottam neki a virágokat.

– Hát ez meg minek? – kérdezte, de azért elfogadta tőlem a csokrot.

– A virágok majd elveszik a néni szomorúságát és mérgét – mondtam.

A néni egy darabig csak nézett, aztán nagyon halkán így szólt:

– Köszönöm, kislám. Gyere be. Éppen most lett készen a vasárnapi süti, biztosan szívesen megkóstolnád.

Én pedig, miért is tagadnám, nagyon megijedtem, mert amikor felnéztem rá, akkor láttam, hogy a néni könnyezett! Öreg volt és felnőtt, és mégis sírt!

Igazán nem értem a felnőtteket...

Balogh Petres Judith

Alapítványunk száz kegytárgyat ajándékozott
a gyergyószentmiklósi Szent Erzsébet Idősek Otthonának

A Keresztény Jövőkért Alapítvány kura-tóriuma, konkrét igényjelzés alapján, ez év (2024) májusában úgy határozott, hogy fa-lifeszület-gyűjtési akciót szervez a gyergyószentmiklósi Szent Erzsébet Idősek Otthona részére. Történt ugyanis, hogy két évvel ezelőtt az otthon egyik lakójának a távozása nagyon megrázta a közösséget, és akkor felmerült a gondolat: jó lenne minden szobában egy-egy feszület, hogy a rá tekintőnek a testi és lelki nehézségek közepette erőt adjon, segítsen számára a hitbe kapaszkodni. A munkaközösség tagja, Marthy Elza által kezelt ötletet az alapítvány két vezetője, Vencser László és Varga Gabriella nyitottsággal fogadta és rögtön meg is kezdődött a jótékonyági feszületgyűjtés, aminek eredményeképpen szűk három hónap alatt ötven fali kereszt és legalább ugyanennyi más kegytárgy – szobor, rózsafüzér, szentkép... – gyűlt össze. Az adomány megáldása és átadása 2024. augusztus 11-én az otthon kápolnájában ünnepelt szentmise keretében történt. A kegytárgyakra a szentmisét bemutató Vencser László kérte Isten áldását, majd Varga Gabriellával együtt az egyik feszülettel jelképesen átadták az adományt Magyar Vencel igazgatónak.

„A kegytárgyak négy országból gyűltek össze: Erdélyből, Magyarországról, Ausztriából és Németországból. Országokon átívelővé vált a jótékonyági gyűjtés” – hangzott el az ünnepi pillanatokban. „Kívánjuk, hogy ezek a kegytárgyak is vezessék el a keresőket a hithez, a hívőket pedig erősítsék

meg hitükben, végső soron pedig mindannyiukat segítsék hozzá ahhoz a felismeréshez és meggyőződéshez, hogy hittel sokkal könnyebb minden gonddal, nehézséggel szembenézni” – tették hozzá az akció szervezői.

„Itt nagyon jól képzett munkatársak vannak, harmincéves tapasztalattal mindenki beleteszti szívét-lelkét ebbe a munkába. Nagyon sokszor eljutunk egy olyan helyzetbe, amikor nem tudjuk, hogyan tovább. Ilyenkor mindig a hitünk visz előre, kérjük, kérjük az Istent mindig, amikor bajban vagyunk, és azt mondjuk, legyen meg a Te akaratod. Abban reménykedem, ha ezeket a feszületeket a szobákban elhelyezzük, nemcsak akkor fordulunk Istenhez, amikor bajban vagyunk, hanem ránézünk és hálát adunk. Megköszönjük, Istenünk, hogy megsegítettél, köszönjük a munkánk gyümölcsét, a lényegét. Kérlek, az adományozóknak mondjátok el, hogy ezek a kegytárgyak jó helyre kerültek, a feszületet itt még szentnek tekintik” – fogalmazott az intézmény vezetője.

A megáldott kegytárgyak azóta a helyükre kerültek. Jutott belőlük minden olyan

szobába, ahol eddig nem volt kereszt. „Nap mint nap szükségünk van a kereszt erejére, hogy érezzük, nem vagyunk magunkra hagyottak, ezért örvendtem a feszületgyűjtés ötletének. Néhány keresztre gondoltunk, főleg a demensosztály szobáiba, de ennél sokkal többet kaptunk” –

mondta el a Gyulafehérvári Caritas újságírójának Kiss Gabriella, az időstthon szakmai igazgatója. A kegytárgyak helye is alakul. Kiss Gabriella vágya, hogy minden emeleten kialakítsanak egy „házi oltárt”, egy „csendes sarkot”, ahol a hit szimbólumai mellett virágok és padok lesznek, hogy oda elvonulhassanak idősek és hozzátartozók, az otthon munkatársai. Legyen egy hely, ahol a csendben lehet kérni, hálát adni és erőt gyűjteni.

A szentmise, amelyen Csizsér Albert András pápai prelátus, tb. főesperes, nyugalmazott plébános, az otthon lakója koncelebrált, a *Béke Fejedelme* ének dallamával és szavaival zárult: „*Béke fejedelme, szentséges Istenünk! / Úr Jézus szent Szíve, békéért esdeklünk. / Békét adj szívünknek, békét családjunknak, / békét nemzetünknek, békét a világnak!*”

(varga)

Pósa Lajos

Mit olvasol, édes fiam?

Mit olvasol édes fiam?

– Egy gyönyörű tündérmesét.
– Tedd le, tedd le! Olvasgasd ma Magyarországi történetét.

Olvasgass ma Damjanichról, Kiss Ernőről, Nagy Sándorról...
Olvas, fiam, az aradi Tizenhárom tábornokról.

Magyarország története Hulló könnyel van beírva: A szabadság Istennője Minden lapját tele sírta. De egy sincsen olyan gyászos Mint az, amely örölk szól...
Olvas, fiam, az aradi Tizenhárom tábornokról.

Négyet köztük agyonlőttek. Kilencet felakasztottak...
Bátran mentek a halálba, Egy szóval se rimáncodtak. Zokogó szél sír a rónán, Bús panasz kél a halmokról...
Olvas, fiam, az aradi Tizenhárom tábornokról.

Tudod-e, hogy miért haltak meg Azok a nagy, hős leventék? Jól jegyezd meg, jól tanuld meg: Mert a hazát hön szerették. Szeresd te is!... S a hőskért Ima szálljon ajakadról...
Tedd le azt a tündérmesét!
Olvas, fiam, az aradi Tizenhárom tábornokról.

A Kalocsa–Bácsi Főegyházmegye és a telepítés egyházi, vallási vonatkozásai

Szemelvények Csibi Krisztina *Bukovinai székelyek Bácskában 1941–1944: előzmények, helytállás, emlékezet* című PhD-disszertációjából (4.)

A Kalocsa–Bácsi Főegyházmegye

A vallási és etnikai szempontból is sokszínű terület kétharmada a trianoni békediktátum következményeképpen a Szerb–Horvát–Szlovén Királysághoz került. A korábbi érsekség 150 plébániájából 90, vagyis egyházszerkezetének 60 százaléka, a híveinek pedig 70 százaléka a határon túlra került. Ezzel a főegyházmegye területileg és hívei számát tekintve is az ország legkisebb egyházmegyéje lett. A papság közel fele az elveszített területhez képest aránytalanul magas arányban a fontosabb intézményekkel együtt a kalocsai részen maradt. A Szentszék egy ideig kívárt, egyelőre nem tekintette véglegesnek a határokat. Várady Lipót Árpád érsek a fennálló politikai helyzet ideiglenes voltában bízott, azonban már hivatalos körökben is érezhető volt a nehézkes kommunikáció miatti elszakadás. Nem kis mértékben járult hozzá ehhez az, hogy a szerb kormány érdeke is a teljes szétválás volt, mely céljaihoz néhány egyházmegyei papot sikerült megnyernie. Az érsek 1923-ban bekövetkezett halálával egy időben történt meg a Bácskai Apostoli Kormányzóság (Adminisztrátúra) létrehozása. A kalocsai érsekség élére Gróf Zichy Gyula pécsi püspököt nevezték ki, aki két évig apostoli adminisztrátorként, 1925-től 1942-ig pedig érsekként vezette a kalocsai egyházmegyet.

A főegyházmegye elszakított területén létrehozott Bácsi Apostoli Kormányzóság élére a bajmoki születésű, bunyevác papot, Budanovich Lajos apostoli kormányzót nevezték ki, akit 1927-ben püspökké szenteltek. Ijjas József 1941. május 6-i, Hóman Bálint vallás- és közoktatási miniszternek címzett jelentéséből képet kapunk arról, hogy Budanovich Lajos milyen lelkülettel és szándékkal vezette a Szabadka székhellyel létrejött adminisztrátúrát. Célja kezdetektől egy új egyházmegye szervezése volt. Szilásvitási törekvéseit több ponton meg lehet ragadni. Az anyakönyvek több mint 40 százalékban szláv nyelven készültek a Codex Baciensisnek, a 170 oldalas rendeletet tartalmazó előírásoknak megfelelően, a plébániák felterjesztéseit csak a hivatalos állományban fogadta el, központosította az egyházmegye befolyt összegeit, a kispapokat horvát szemínáriumokban neveltette, a korábban 22 tanintézzettel működő iskolánövérsek szerzetesi társulatát római engedéllyel elszakította Kalocsától és a liturgia nyelvét kötelezően szláv nyelvűvé tette. Magyarellenes intézkedései miatt Délvidék visszacsatolása után az apostoli adminisztrátori tisztségéből való felmentését szerették volna mind a magyar kormányzati, mind az egyházi körök.

Az 1923-as sematizmus adatai alapján a közel egymillió lakosság 70 százaléka volt római katolikus, 4,8 százaléka református vallású. A felekezeti megoszlást továbbá nyalja a nemzetiségek szerinti eloszlás, a terület sajátossága a két- és háromnyelvű plébániák léte, mely a plébániák számának 45 százalékát tette ki. 41 magyar, 23 német és 6 szláv lelkészesség mellett 2 magyar–német, 5 német–magyar, 10 magyar–szláv, 6 szláv–magyar, 1 magyar–német–szláv, 1 német–szláv–magyar, 4 szláv–német–magyar, 5 szláv–magyar–német, 2 szláv–német, 1 szlovák plébániahely volt. 15 vegyes nemzetiségű helyen a magyarok számaránya volt a legmagasabb.

A Kalocsa–Bácsi Főegyházmegye 1941 tavaszán újra egyesült, és Gróf Zichy Gyula érsek Ijjas Józsefet bízta meg, hogy a két évtizedes Bácsi Apostoli Kormányzóság után a terület állapotát felmérje. Eszerint 219 katolikus pap működött, 93 magyar, 82 német és 44 szláv. Bácskában a több mint

480 ezer katolikus hívó nagy része a magyar etnikumhoz tartozó volt. A két világháború közötti időszakban a szerzetesrendek közül a Miasszonyunkról Nevezett Kalocsai Szegény Iskolánövérsek Társulata, a karmeliták és a ferencesek szolgáltak a térségben. 1941 áprilisától a ferences rend a székely telepek lelkigondozásának ellátásában jelentős szerepet töltött be. Az újvidéki rendház alapításának gondolata Bácska magyar közigazgatási területé válásával nyert létjogosultságot. A provincia első tagjai közül Tamás Krizán Andrásfalván, Varga Vitál Máriamajorban és Hadikfalván, Köröstsős Krizosztom Horthyváran és hét környező telepen teljesített szolgálatot. Rövid ideig a telepítési kormánybiztosság felkérésére három kapucinus atya is szolgált a bukovinai székelyek körében, azonban [...] 1942 első hónapjaiban a Kapucinusok Magyar Rendfőnöksége a háborús viszonyokra hivatkozva a Topolyára tervezett rendház alapítását elodázta. A két kapucinus atya visszahívásával két székely telep maradt pap nélkül, Andrásmező 1600 hívővel és Istenáldás 1200 hívővel.

A telepítés egyházi és vallási vonatkozásai

A bukovinai magyar falvak papjai közül dr. Németh Kálmán egykori józseffalvi, Sebestény Antal egykori hadikfalvi és Széll János Ede egykori vovoderiai plébános a híveivel együtt Bácskába telepedett, ahol egyházi javadalombirtokokat és rendszeres állami kongruát kaptak. A három hazatérő egyházi személy mellett Bonczos Miklós kormánybiztos kezdetben a ferences és kapucinus tartományfőnököktől kért segítséget a szétszóródott székelyek lelkigondozásának ellátásában.

Négy ferences szerzetes 14, három kapucinus atya 6 telepen teljesített szolgálatot. A Bukovinában maradt három fiatal lelkész, Elekes Dénes egykori istensegítsi plébános, Demse Péter andrásfalvi és László Antal hadikfalvi káplánokat Moldvába helyezték, hogy az ott élő magyarok körében továbbra is agitáljanak a Magyarországra telepedésük mellett. Ők csak 1941 őszén, illetve 1942 nyarán tudtak csatlakozni a híveikhez.

Nehezítette a helyzetet, hogy az egykori dobrovoljac telepek nagy részét 1919 után a Szerb Horvát–Szlovén Királyság hozta létre, ahová az első világháború önkénteseit telepítették, határvédelmi szerepet szánva nekik, illetve hogy a délszláv lakosság számarányát növeljék. Így ezek a tanyák, települések külterületi lakott helyek voltak, közigazgatásilag egy-egy nagyobb községhez vagy városhoz tartoztak. A dobrovoljac lakosság nem tartozott egyik katolikus plébániához, lelkészességhez sem. Eredetileg egyik telepen sem volt templom, így az arra alkalmas épületek egyikét jelölték ki szentmisék és istentiszteletek tartására.

Az egyházmegyei főhatóság és a Menekültügyi és Hazatelepítési Kormánybiztosság ideiglenes jelleggel szerzetes atyákat kért a kapucinus és a ferences rendtől. Az atyákat – a zöldkeresztes védőnőkhöz hasonlóan – a katonai közigazgatás ellátási állományába vették fel, havi illetményüket is innen nyerték. Kötelezték őket, hogy minden hónap elején és közepén a lelkészi munkáról szolgálati feljegyzéseket készítsenek. Kezdetben a ferencesek négy, a kapucinusok pedig két lelkigondozó atyát küldtek. A településszerkezet széttagoltsága miatt a lelkigondozó atyák egyházi szolgálatának ellátását kezdetben támogatták, és míg a beszerzés megtörtént, az alatt mozgó katonai lelkészi felszereléssel pótolták a hiányt.

A bukovinai magyarok utolsó csoportja nemcsak az egyházi kegyzsereket, hanem

az egyházi anyakönyveket is magával vitte. Az időközben készült feljegyzéseket a megérkezésükig az anyakönyvi beosztás szerint vezették, hogy ne legyen akadálya az adatok hiánytalan anyakönyvi bejegyzésének.

A megérkezett lelkészek május közepén Budanovich püspöktől, Szabadkáról kértek és kaptak joghatósági felhatalmazást a lelkipásztori teendők elvégzésére, binandi facultast (kétszeri misézésre engedélyt) és engedélyt – templomok híján – a kultúrházakban, illetve iskolákban misézéshez: „*Ezennel megadom a lelkipásztorokhoz szükséges összes felhatalmazásokat, valamint a tábort, illetve iskolában tartandó szentmisékhez az engedélyt és utasítom a nt. plébános urat, hogy az említett Páttereknek adják meg területükön a házasságnál asszisztáláshoz a felhatalmazást. Vasárnapokra és ünnepnapokra a kétszeri misézéshez az engedélyt megadom.*” A felhatalmazás szövege azonban nem tért ki részletesen az ellátási területek nagyságára, azok lehatárolására, ez pedig azért lett volna fontos, mert a telepek között volt 1000, sőt 1400 fős nagyobb község is, amelyeknek a lelkigondozása problémát jelentett. A lelkészek több alkalommal keresték a kapcsolatot az egyházmegyei hatósággal, de hónapokig nem volt lehetőségük a fontos és azonnali megoldást igénylő problémáikról tájékoztatni a püspökséget. Nehezítette a feladatok ellátását, hogy a lelkészek működési területe egyelőre nem volt önálló, a szomszédos plébániákat minden tevékenységükről tájékoztatni kellett, ez megduplázta a munkájukat. Szükségét érezték,

Templomszentelés Hadikkisfalun, 1943. Ijjas József és Sebestény Antal

hogy hivatalosan az egyházmegyei hatóság szólítsa fel a lelkészeket, hogy „*a szertelen házasság akcióit mérsékeljék. Itt ugyan az a felfogás járja, hogy aki megnősül, kap külön házat s majd földbirtokot is, s bizony sok házasság hevenyében jön létre.*” A lelkészek és a katolikus lakosság is neheztelt, hogy a megalakított iskolák nem egyházi, hanem állami fenntartásúak voltak, reménykedtek abban, hogy ez a döntés még nem végleges és katolikus oktatási intézmények jöhetnek létre a bácskai telepeken.

A kiadások kérdésében is választ vártak az érsekségtől, hiszen a szükséges felszerelések, eszközök beszerzését és a lelkészek – a megélhetéshez nem elegendő – fizetését a kormánybiztosság dotálta. A szerzetesek által írt levelezésből összességében az derül ki, hogy a Kalocsai Érseki Hatóság kezdetben nem kereste a kapcsolatot a telepítési akció vezetőivel, így megfelelő ismerete sem volt a hívek létszámáról vagy helyzetéről.

P. Varga Vitál ferences lelkész egy hónappal későbbi levelében részletesen beszámol a szolgálatuk elvégzését gátló tényezőkről. A keserű hangú levélből az derül ki, hogy az egyházmegye nem vesz tudomást a közel 16 000 fős katolikus közösség érkezéséről, ezzel szemben a reformátusok már a telepítést megelőzően tájékoztattak és megkeztetéseket a református telepések érdekeinek képviseletében. Valószínűleg ennek is volt köszönhető, hogy Bognóczy Géza református lelkész Andrásfalván már 1942 első hónapjaiban 25 hold földet kapott bérletbe a kormánybiztosság útján, míg a katolikus lelkészek javadalmi ügyei egyelőre megoldatlanok maradtak. A telepek plébánosai annál is inkább számítottak az érsekség határozott lépésére, mivel a szabadkai püspökség hatósága időközben megszűnt, a katolikus egyházmegye vezetése nélkül maradtak. Határozott lépésre Kalocsa részéről csak ezt követően került sor, amikor dr. Ijjas Józsefet a Bácskai Apostoli Adminisztrátúra élére érseki biztossá kinevezték. Megbízatása a visszacsatolás során fellépett egyházkormányzati problémák kezelésére, a papság munkájának támogatására, a katolikus vallás védelmére vonatkozott, hogy segítségével a plébániák, intézmények, szervezetek az újjászervezendő egyházi élet vérkeringésébe minél hamarabb bekapcsolódjanak, az egyházmegyének javaslatokat fogalmazzon meg, illetve az érsek nevében eljárjon a katonai és világi hatóságok előtt. Első intézkedéseinek egyike volt, hogy a székely telepek plébániáihoz beosztott atyákat kisegítő lelkészi (vicarius cooperator) minőségben immáron a Kalocsai Érseki Hatóság nevében hivatalosan is megbízta a lelkigondozói szolgálattal.

Ijjas 1942 márciusában végre konkrét feltételeket is tartalmazó kérelemmel fordult a földművelésügyi minisztérium újvidéki kirendeltségéhez a létesítendő kilenc lelkészi központhoz (Bácsjózseffalva, Andrásfalva, Andrásmező, Istenáldás, Istensegítség, Hadik-újfalva, Horthyvára, Hadiknépe és Hadikfalva) a szükséges földterületek biztosítását kérve. Templomteleknek átlag 600 négyszöglet igényeltek, templomföldnek átlag 10 kat. holdat, temetőnek átlag 2 kat. holdat, lelkészlaknak (udvarral és kerttel) átlag 800 négyszöglet, lelkészi javadalomként átlag 40 kat. holdat és kántori javadalomnak átlag 12 kat. holdat.

Az 1941-ben létesült bácskai székely telepeket a bácskai apostoli kormányzóság területén érvényben lévő jogszabályok értelmében vicaria sui jurisokká (önálló egyházközségekké) alakították át. A telespek lelkészségek vezetőit vikáriusokká nevezték ki, és arra kötelezték őket, hogy a kitelepítés visszamenőleg a hívekre vonatkozó adatokat összegyűjtsék és önálló hivatalként anyakönyvezzék.

Ezt követően 1943-ban kezdődött meg a plébániái határok kiigazításának ügye. Még a vikáriák megalakításának évében, 1942-ben bizottságot hoztak létre a kalocsai főegyházmegyei térkép újabb kiadásának előkészítésére. Az esperesi kerületi megbízottak a térképlapokra berajzolták az egyházi szempontból szükséges jelzéseket, így elengedhetlenné vált, hogy feltüntessék rajta az esperesi kerületeknek a megváltozott viszonyokhoz alkalmazkodó újabb beosztását, továbbá az egyes plébániák, illetve lelkészségek között fennálló vitás vagy meg nem felelő határok kiigazítását. Ehhez igazodva a székely telespek vikáriák határait is – a plébánosok bevonásával – a szabadkai érseki biztos útján terjesztették elő.

Humorcsík

Egy atyafi üldögél egyedül a padon. Arra jár egy másik és megkérdi:
– Hát te mit csinálsz itt? Ülsz és gondolkodol?
– Nem. Csak ülök.

Egy esküvői szertartáson a pap megkérdezi:

– Van-e valakinek bármilyen kifogása, hogy ez az új házasság létrejöjjön?

Teljes csend.

Egy kis idő után egy fiatal, gyönyörű nő feláll és lassan elindul a lelkész felé. Kitér a káosz. A menyasszony pofonvágja a vőlegényt és kirohan a templomból. A vőfélyek egymásra néznek, és töprengenek, hogyan lehetne menteni a helyzetet.

A lelkész megkérdezi a nőt:

– Elárulnád, miért jöttél előre?

– Ott hátul nem hallok semmit.

– A falu orvosa iszonyatos sebességgel hajt végig a falu főutcaján.
– Lassabban vezess! – figyelmezteti a felesége – mert megállít a rendőr!
– Nem hiszem. Megmondtam neki, hogy egész nap maradjon az ágyban!

– Hét főre, keddre szeretnék asztalt foglalni.
– Rendben. Hívjon vissza, ha eldöntötte.

Törő András a Pápai Magyar Intézet új rektora

Dr. Törő András atyát, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye papiját, esperest, plébániai kormányzót nevezték ki a római Pápai Magyar Egyházi Intézet rektorává a most kezdődött hatéves ciklusra. Törő András atya Debrecenben született 1988. január 23-án és Geszterédén nőtt fel. Tanulmányait Vácott és Egerben végezte, 2013. június 25-én szentelték pappá Nyíregyházán a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye számára. A Collegium Germanicum et Hungaricum növendékeként Rómában is tanult, 2015-ben spiritualitásból szaklicenciátusi fokozatot szerzett. Teológiai doktori címét 2020-ban védte meg a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán. 2015–2020 között püspöki titkárként, 2020–2023 között püspöki irodaigazgatóként tevékenykedett. Közben 2018-tól 2024 nyaráig egyetemi lelkész és a Debreceni Szent László Katolikus Szakkollégium igazgatója, 2021-től országos katolikus egyetemi lelkészi referens, 2023-tól a Debreceni Karitativ Testület elnöke és a debreceni Megtestesülés-plébánia plébániai kormányzója, kerületi esperes volt. 2018-tól a püspöki tanácsosi cím birtokosa. A római Pápai Magyar Intézet rektori tisztét 2024. augusztus 15-től tölti be, e mellett a római Szent István Alapítvány elnöki teendőit, valamint az olaszországi magyar főlelkészi feladatokat is ellátja.

Így méltatta Szent Istvánt a Szent Péter-bazilika magyar kápolnájában Szent István király államvezetőként döntött arról, mi tartja meg a magyar népet és teszi nemzeté, döntését az utóbbi ezer év igazolja – mondta Törő András olaszországi magyar főlelkész a Szent Péter-bazilika magyar kápolnájában bemutatott ünnepi szentmisén augusztus 20-án reggel. Törő András atya beszédében hangsúlyozta, hogy Szent István nem halott legendának vagy múltbéli hősnek számít, hanem élő példaképnek. „Saját korában államvezetőként döntött és indult: vállalta, hogy a magyar nép történetét előre kell vinni, és stabil alapra kell építeni, olyan sziklára, amelyet semmilyen vihar nem tud kikezdeni” – fogalmazott. Így folytatta: a következő ezer évben is a szent király döntése és választása vezessen, hogy tudjuk, kire bízhatjuk hazánkat, nemzetünket, életünket. „Rómában kereszténységünk, hitünk, magyarságunk szála összeérnek” – tette hozzá a bazilika altemplomában lévő magyar kápolnában. Az új kenyeret Törő András atya a Szent István Zarándokház kápolnájában áldotta meg.

(Fotó: vasarnap.hu)

Forrai Tamás Gergely elbúcsúzott torontói híveitől

Forrai Tamás Gergely jezsuita szerzetes 2017-től teljesítette plébánosi szolgálatát a torontói Szent Erzsébet-egyházközségben és ez a szolgálat 2024. augusztus végén befejeződött. Tamás atya tevékenységeiben és elért eredményekben nagyon gazdag esztendőket töltött a torontói magyar katolikus közösséggel – és nem csak velük. Egy olyan, vendégszerető nagy keresztény családnak volt a vezetője, amely minden korosztálynak változatos programokat kínált. Ennek része volt a hitoktatás, a magyar iskola, a cserkészcsapatok, az ifjúsági csoportok, a gyermek- és felnőttkörös, a különböző lelki, karitatív, kulturális és közösségi programok, a Házak Klubja, a Nyugdíjas Klub és a sor messze nem teljes. Ezt gyarapította az ideai többszörös jubileum: a plébánia megalakulásának 95., az első templom megvásárlásának 80., a jezsuiták szolgálatvállalásának 75. és a jelenlegi templom építése megkezdésének 40. évfordulója. Ezek olyan sziklaszilárd alapok, amelyekre azóta is építeni lehet. Mindegyiknek a célja az volt, hogy megteremtse a közösség továbbfejlődésének kereteit. „Ezek gyümölcse, hogy a keresztény hitre és a magyar kultúra örökségére egyszerre építve lehetünk otthon ma sok közösség számára” – áll az egyházközség honlapján. Tamás atya is ilyen sziklaszilárd alap volt sokak számára. A Külföldi Magyar Cserkészszövetség 2024. július 25. és augusztus 4. közötti Jubileumi Nagytáborában például, ahol a világ minden tájáról kilencszáz magyar cserkész vett részt, Tamás atya is – aki maga is cserkész – jelen volt, a csendet, lelki elmélyülést és támaszt kereső táborlakók számára az OAZIS nevű lelki programokat vezette. Röviddel azután, augusztus 20-i nemzeti ünnepünk alkalmával híveivel együtt ő is hálát adott az ideai új kenyérért és – mintegy szimbolikus záróként is talán – a kanadai magyar diaszpóra megmaradásáért is. Tamás atyát az útja visszavezeti Kanadából Magyarországra, jezsuita szolgálatát őstől otthon folytatja.

(VG)

Horváth Árpád megkezdte torontói szolgálatát

Kanadában folytatja szolgálatát Horváth Árpád atya, aki 2007 óta volt *A Szív* jezsuita magazin főszerkesztője, 2015-től pedig a budapesti Jézus Szíve Jezsuita Templom igazgatója, egyúttal a Krisztus Király-egyházközség plébániai kormányzója. A torontói magyar Szent Erzsébet Plébánián Forrai Tamás SJ helyét veszi át. (A budapesti Mária utcai templom igazgatóságát Nagy Bálint SJ viszi tovább.)

„...Soha nem éltem egyedül. Családban nőttem fel, majd kollégista voltam, aztán a jezsuita közösség lett az otthonom. Torontóban is létezik rendi közösség, de pár hónapja elhunyt Marosfalvy László atya, Forrai Tamás utolsó ottani magyar rendtársa. Tamás atyával egyébként egy hónapig együtt leszünk, de aztán hazajön, egy életében először fogok egyedül élni. De örülök, hogy kipróbálhatom, hogy úgy élhetek, mint a legtöbb pap-társam. Vannak előnyei is, és teljesen magányos sem leszek, hiszen ott vannak a torontói jezsuiták, a főegyházmegye, és András Attila provinciális atya is jelezte már, hogy meg fog látogatni. Meg hát nagyszerű emberek vesznek majd körül. A torontói a legnagyobb tengerentúli magyar közösség, így ott a helyünk. Különösen erős az '56-os nemzedék, melynek rengeteg támogatást köszönhetünk. Ráadásul Délvidékről vándoroltak ki a legtöbben, így van ennek olyan olvasata is, hogy a földijeimhez megyek.” „Igyekezni fogok visszafogottabban, elmélyültebben és nagyobb alázattal élni. Nyilván máshogy kezd egy új szakaszt az életében egy 49 éves pap, mint amikor 33 évesen újművés voltam. Jobban fogok figyelni, hogy legyen szabadnapom, énidőm, hogy ne éjjelek ki. Nagy kísértés van abban, hogy sokfelé hívnak, és mindenhova elmenjek. Szent Ignác beszélt arról, hogy hol tudunk multiplikátorok lenni, vagyis nem nekünk kell mindent csinálni, hanem olyan civil munkatársakat találni, akik megérik a küldetésünk lényegét és belemértik a lelkiségünkbe. Új lesz, hogy meg kell tanulnom főzni, és szeretnék újra sportolni együtt másokkal, kimozdulni csoportokkal, közösségekkel” – nyilatkozta Árpád atya a jezsuita.hu oldalon megjelent búcsúinterjúban.

(VG)

Kilencszáz magyar cserkésszel tartottak jubileumi nagytábor

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség (KMCSSZ) 2024. július 25. és augusztus 4. között tartotta meg Jubileumi Nagytáborát. Az Egyesült Államokbeli New York állam nyugati részén fekvő Fillmore-ba a Sík Sándor Cserkészparkba öt kontinensről közel kilencszáz magyar cserkész érkezett, a záróeseményen pedig a vendégekkel együtt 1240 fő vett részt. Az idei tábor pótolta a 2020-as Jubileumi Táborát, amely a Covid-járvány miatt elmaradt. A magyar cserkészek nagyrészt az Egyesült Államokból és Kanadából érkeztek, de jöttek Ausztráliából, Dél-Amerikából, Nyugat-Európából, valamint a Kárpát-medencéből is: Magyarországról, Horvátországból, Erdélyből, Felvidékről, Kárpátaljáról és Vajdaságból. Az *Építsünk országot!* című tábor kerettörténete István király korszaka volt. A cserkészek megismerkedtek István király intelmeivel, és azzal, hogy azok ma hogyan vonatkoznak rájuk. A 10–18 éves cserkészek korosztályra és nemre bontott altáborokban laktak, sátrakban aludtak. Programjaik között szerepelt a hátizsákos portya, tábori építmények készítése, táborúti, tánc, számháború és egy István király korabeli vásár. A 19–25+ éves cserkészek a Vándor altáborban kaptak helyet, ahol a tábori élet mellett vasgúróversenyben próbálhatták ki magukat. Összesen száz kilométert tettek meg öt nap alatt, biciklivel, kenuval, gyalog és futva. „A tábori hangulat végig a tetőfokon volt, a gyerekek nagyon jól érezték magukat” – mondta Pigniczky Eszti, a clevelandi Ohio-ból érkező táborparancsnok. „Megbizonyosodtunk arról, hogy – a kiváló és elkötelezett vezetőinknek köszönhetően – a külföldi magyar cserkészet folyamatosan növekszik és erősödik” – tette hozzá. A KMCSSZ-nek világszerte közel 3000 tagja van 66 csapatban, 14 országban.

(Forrás: jubítabor.org)

Keresztrejtvény

„Nem néztetek erőst, hogy szolgáljátok, / Ki fényesen majd jutalmazni tud, / Akit...”

Vízszintes: 1. Az idézet folytatásának első része. 12. Idegen csont. 13. Német személyes névmás. 14. Megkapta. 15. Az idézett vers szerzője. 19. Vegyes iga! 20. Pólus. 21. Halaknak mond. 22. Szinte ír! 23. Fenő. 26. Határtalan hékás! 28. Vés. 30. Strázsza. 31. Angol nekem. 32. Vízfordó edény. 33. Arra a helyre. 34. Adó. 37. Lítium. 38. Római öt. 39. Kettőze nagypapa. 40. Helye. 41. Zöldség. 43. Kerek betű. 45. Nátrium vegyjele. 46. Boglárkezdet! 47. A birka. 48. Nem benti. 51. Immanuel ..., filozófus. 53. Oxigén vegyjele. 54. Urnabelső! 55. Inog. 56. Génhatárok! 57. Kezdet nélküli Madách-mű. 59. Stráf. 60. Lead egynemű. 61. Leszármazott. 62. Szinte visító! 64. Méter. 65. Töltsd. 66. Örökítőanyag. 67. Elek! 68. Fél ék! 69. Joule. 70. Pest megyei város.

Függőleges: 1. Magával ragadó. 2. Puttony. 3. Magyar vezér. 4. Idegen szürke. 5. Magánhangzó. 6. Sütő. 7. Felfelé: hordott. 8. Magánhangzók. 9. Madách-mű: Az ember ... 10. Becézett női név. 11. Az idézet befejező része. 16. Ak! 17. Szén vegyjele. 18. Madách-dráma. 23. Ésszel felfogni. 24. Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület. 25. Személyes névmás. 27. Kicsinyítő képző. 29. Dicsének. 33. Női név. 36. Menyasszony. 37. Szinte hasonló! 42. Felfelé: közlekedési sáv. 44. Csuka. 46. Oktondi. 49. Szomjas. 50. Állóvízünk. 51. Összetört dekák! 52. Néző. 55. Mellű. 56. Akadályozó. 58. Jelző. 59. Téli sporteszköz. 63. Kétes! 65. Félököl! 66. Német te. 68. Fél ék! 69. A munka mértékegysége.

Készítette: Simon Kinga

Szeptemberi rejtvényünk megfejtése:
Szirom és Boly

Az aradi sírra	1	2	O	3	4	5	6	7	8	9	10	K
11		12		13		14						
15	16		17			18				19		
20							21					Y
22			23		24		25			26	27	
28	29		30		31		32	33				
34			35	36		37		38				V
39		40				41					42	
43	44		45			46		47				
48	49		50		51			52				53
54				55							56	
57			58							59		
60		61						62	63			
64		65				66					67	
L	68					69				70		

ÉLETÜNK

Az európai magyar katolikusok lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Misszió Média Lap- és Könyvkiadó Kft.
H-1165 Budapest, Zsemlekes út 25/A. I. 5.
Telefon: +36 70 635 7064 (privát)
E-mail: iroda@eletunk.net
Honlap: www.eletunk.net
www.facebook.com/europai.eletunk.ujtag

Felelős kiadó és főszerkesztő:
Varga Gabriella

Felelős szerkesztő:
Vencser László

Konzulensek: Lukács József, Sajgó Szabolcs SJ,
Szöcs Csaba, Varga János, Vértessaljai László SJ

Szerzők: Czirják Árpád, Kovács Péter,
Mustos Edit, Papp Tibor, Sebestyén Péter,
Simon Kinga, Udvarhelyi Olivér, Vincze András

Lapunk szerzői, szerkesztői és konzulensei
önkéntes alapon teljesítik vállalásaikat.

Előfizetés:
közvetlenül a kiadóhivataltól vagy
az európai magyar lelkészségeken keresztül
Előfizetés a 2025. évre közvetlenül a kiadónál:
35 EUR/év, 7000 HUF/év

Digitális változat:
20 EUR/év

Bankszámlaszámunk:
MISSZIÓ MÉDIA KFT.

OTP BANK
11716008-22527699

HU85 1171 6008 2252 7699 0000 0000
SWIFT (BIC) azonosító: OTPVHUHB

Nyomdai előkészítés:
Éber Tamás

Nyomtatás:
Micropress Kft.
H-3434 Mályi, Kistokaji út 5.

Árnyék vetült a párizsi olimpiára, de néhány fénysugár is felcsillant benne

Azt, hogy mi történt Párizsban 2024. július 26-án a XXXIII. Nyári Olimpiai Játékok megnyitóján, mindenki pontosan tudja: a Szajna folyón megrendezett több órás, sportdelegációkkal a fedélzetükön 85 hajót és a kulturális műsorszámokban világhírű művészeket felvonultató, ötletekben valóban bővelkedő, látványos ceremóniában helyet kapott egy tíz drag queen (előadás, szórakoztatás céljából kirívóan, eltúlzottan nőnek öltözött személy) által megjelenített „produkció”, amelyet egyesek Leonardo da Vinci 1498-ban készült *Az utolsó vacsora* című művének kifigurázásaként értelmeztek, mások szerint azt Jan Hermansz van Bijlert holland festő 1630-ban festett *Istenek ünnepe* című, a dijoni Magnin Múzeumban őrzött alkotása ihlette.

Aztán az online térben megkaptuk mi, keresztények, akik a genderlobbiszivarvanyos jelenetet „valami rejtélyes módon összemostuk Leonardo Utolsó vacsorájával”, hogy „elvakultak vagyunk, ami nem erény”, „mint ahogyan a tájékozatlanság sem az”. Az önmagukat műveltebbnek tartók a fejünkhöz vágják, hogy az ismereteink mennyire hiányosak, hiszen lám, nem tudtuk, hogy Bijlert művét Thetisz és Péleusz házasságát ünneplik az Olümposz istenei, az asztal közepén nem Krisztus áll, hanem Apolló koronázása, és Bacchus-Dionüszosz fekszik az előtérben. Nekünk, bigottoknak nincs klasszikus kultúránk, mondták, éppen ezért „hiszti helyett talán jobban kellene ismereni a képzőművészetet”, vagy, „ha nem ismerjük, ne állítsunk csacsiságokat. Talán csöndben maradni olykor célravezetőbb”.

A minket kioktatók azonban egy kis apróságról megfeledkeztek: az *Istenek ünnepe* – olvassuk sok helyütt – *Az utolsó vacsora* korabeli paródiája, szatirikus feldolgozása volt, amelyet az illuminátus (vallásellenes) Bijlert művész Jézus kigúnyolására készített. Maga a dijoni Magnin Múzeum honlapja is (*musée-magnin.fr*) úgy fogalmaz a festményről, hogy az „felkavaróan ötvözi a mítoszok ikonográfiáját *Az utolsó vacsorával*”.

Ehhez nincs mit hozzáfűzni és nem is kell.

Érdemes viszont megemlíteni, hogy a Francia Katolikus Püspöki Konferencia már a megnyitó másnapján közleményben ítélte el a „kereszténységet gúnyoló jeleneteket” és augusztus 3-án a Szentszék is nyilatkozatban fogalmazta meg, hogy „egy rangos eseményen, amelyben az egész világ egyesül a közös értékek köré, nem szabadna olyan célzásokat tenni, amelyek neveltségessé teszik sok ember vallási meggyőződését”. Az olimpián reklámozó cégek közül az egyik legnagyobb amerikai telekommunikációs vállalat, a C-Spire visszavonta hirdetését, mert elfogadhatatlannak találta a jelenetet, és tiltakozását fejezte ki a világ számos keresztény és más vallású, ismert és ismeretlen magánszemélye, illetve közössége is.

S noha jogos felháborodásunk a napok elmúltával és a sportvetélkedések sűrűjében sem csitult, az olimpia szolgáltatót számunkra néhány olyan pillanatot, amikor bizony a szemünk tágabba kerekedett és a szívünk nagyobbra dobant: nyakában keresztrel, égre emelt tekintettel, keresztvetéssel, szentírási szavak idézésével, dicsőítő énekkel sok sportoló tanúságot tett a hitéről.

Yemisi Ogunleye, a német színekből versenyző súlylökő például, miután 20 méteres dobásával megnyerte az aranyérmeket, egy papírlapot tartott fel a kameráknak: „You are loved. John 3,16” (*Szeretve vagy. János 3,16*). Később egy német tévéműsorban elmondta, hogy ez a vers „Isten szeretetéről szól számomra, amit Jézus a kereszten mutatott meg.” Ez a szeretet feltétel nélküli, amint azt egy másik csatornának nyilatkozta: „Isten szeret engem – éremmel és érem nélkül is.” A 25 éves sportoló a döntő után így vallott: „Amikor a dobókörbe léptem, felemeltem a kezem, és ezt mondtam: »Istenem, ez az a pillanat, amit megígértél nekem.«” A döntő utáni sajtótájékoztatóján pedig az *I Almost Let Go* (*Majdnem elengedtem*) című gyönyörű nigériai gospel dalt énekelve dicsőítette Istent...

Tovább sorolva a példákat: a dél-afrikai Tatjana Schoenmaker Smith az olimpia előtt egy a közösségi médiában közzétett bejegy-

zésében kijelentette, hogy nagyon izgatott, mert Isten dicsőségéért is úszik a hazája képviselése mellett. Amikor pedig megnyerte a 100 mellúszást, felvett egy polót, amelynek feliratával megköszönte a közösségének a támogatást. Az első három jelbeszédrel idézte: Isten, Jézus, Szentlélek.

A férfiak húszkilométeres gyaloglásában ezüstérmét nyert brazil atléta, Caio Bonfim is megvallotta: „Jézushoz tartozom.” Egy másik brazil versenyző, a 16 évesen női utcai gördeszkázásban bronzérmeket nyert Rayssa Leal, amikor bemutatott, jelbeszédrel idézte: „Jézus az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). Egy későbbi bejegyzésében is a Biblia szavait emelte ki: „Nem én parancsoltam-e nektek, hogy legyetek erősek és bátrak, ne féljétek, ne csüggedjétek?” (Józsua 1,9). Hasonlóképpen tett az úszásban ezüstérmes brit Adam Peaty, amikor ezt írta: „Bízzál az Úrban teljes szívedből, és ne támaszkodj a magad eszére; minden utadon engedelmeskedj neki, és ő egyengetni fogja ösvényeidet” (Példabeszédek 3,5-6). Elmesélte azt is, hogy lábtörése után és a magánéleti gondjai miatt depresszióba esett, az alkoholhoz nyúlt, mert teljesen le akart zsibbadni, hogy semmit se érezzen, s végül a hit fénye vezette ki a sötétségből.

„Dicsőség Istennek, az én sziklámnak! Ő az én erőm és dalom!!!” – írta közösségi oldalán Nicola McDermott, a magasugrásban ezüstérmét nyert ausztrál atléta. Andrea Spendoloni-Sirieix birt bűvár is azt mondta: „Dicsőség Istennek”, miután partnerével, Lois Toulsonnal bronzérmeket szerzett a szinkronizált 10 méteres bűvárversenyen. „Büszke vagyok arra, hogy képviselem a hazám, a családom, és dicsőítem Jézus nevét” – tette hozzá.

„Isten gyermeke vagyok” – ezt Shafiqua Maloney, Saint Vincent és a Grenadine-szigeteket képviselő, 800 méteres síkfutásban negyedik helyezést ért el atléta fogalmazta bele az Instagramon közzétett életrajzába. A döntő után így nyilatkozott: „Isten végig velem volt ezen az úton, és amikor ideértem, már elhittem, hogy nem azért hozott ideig, hogy elhagyjon.”

A 24-szeres Grand Slam-győztes szerb teniszcsillag, Novak Djokovic azt nyilatkozta, hogy ő először keresztény és másodszer sportoló... Egyik meccsén magasra emelte a nyakában lógó keresztet. A férfi-egyesben aratott győzelmet követően, miután ötödik próbálkozásra megnyerte az olimpiát, térdre rogyott és sírva vetett keresztet...

Szóljunk a kiváló eredményeket elért, nemzetünknek büszkeségre most is okot szolgáltató magyar sportolókról is.

Böhm Csaba öttusász egy az olimpia előtt adott interjúban így nyilatkozott: „Isten szentem akkor segít, amikor az ember elmegy a végsőig, ha a határaitam feszegetem, és ha fáj, akkor is továbbmegyek... Amikor elbuknék, amikor már vége lenne a teljesítményemnek, Isten akkor mondja, hogy jól van »kicsi«, akkor én most átveszem. Ez a mi feladatunk szerintem: hogy elmenjünk a teljesítményünk határáig, onnantól pedig rábízzuk Istenre ezt az egészet.”

Ki a példakép? – kérdezték Rába Dániel kalapácsvetőt. – *Jézus Krisztus!* – szölt a válasz... A torna egyéni összetett döntőjében 9. helyet szerzett Mészáros Krisztofer pedig azt mondta: „Végig nagyon nyugodt voltam a döntő alatt. Hívó emberként mindent az Úrra bíztam.”

A példákat – Istennek hála! – itt csak megskatítani lehet, befejezni nem.

Mert említhetnénk még Hámori Luca méltatlan helyzetbe került ökölvívónk „*Bizom Istenben*” szavait, és szólhatnánk arról is, hogy az olimpiai faluban egy zongora mellett összegyűlt maroknyi világklasszis sportoló – nemzetiségtől, sportágtól függetlenül – együtt énekelt Jézus nagyságáról.

Ezek a példák olyan fénysugarak számunkra, mint 2024. július 27-én éjszaka áramkimaradás miatt Párizs egy részének teljes sötétségbe borulásakor az egyetlen világosságforrás: a város legmagasabb pontján, a Montmartre-on (a Mártírok-hegyén) álló Sacré Cœur- (Szent Szív-) bazilika fényei...

Az összeállítás szerkesztette: Varga Gabriella

Pappá szentelésünk 53. évfordulóját Libánban és Gyergyóújfaluban ünnepeltük

Évfolyamunkból 1971-ben tizenketten részesültünk a papság szentségében. Négyet Isten már magához szólított: Sáska Jenő és Siklódi Sándor ditrói, Kolozsvári István nagyváradi és Cserháti Ferenc túrterebesi születésű évfolyamtársunkat. A jelenleg élő nyolc osztálytárs közül hatan gyűltünk össze 2024. augusztus 7-én és 8-án a Hargita megyei Libánban: Gábor Zoltán szépvízi plébános és az öt nyugdíjas, Pálos István nagyváradi kanonok, Ambrus Vilmos marosludasi lelképásztor, Sándor Tivadar, aki az év részét szülei aradi házában, másik részét Libánban tölti és a gyergyóújfalvi templomban rendszeresen mutat be szentmisét, Ferencz István, a székelyudvarhelyi Pastor Bonus Papi Otthon lakója, és jómagam, aki linzi otthonomban, a budapesti szerkesztőségben vagy Gyergyószentmiklóson töltöm napjaimat. László András volt újtusnádi plébános, aki idén ment nyugdíjba és a Csíkszereda melletti Szécsényben telepedett meg, valamint Szabó Árpád, aki több évtizedes németországi tartózkodás után néhány éve Magyarországon talált új otthonra, egészségi okok miatt nem tudott eljönni a Sándor Tivadar által szervezett libáni találkozóra. Csatlakozott viszont hozzánk két kántoriskolás osztálytársunk, Égei Lőrinc volt teológiai adminisztrátor és Korodi Béla nyugalmazott csatószegei kántor is feleségével, Juliannával és Zoltán fiukkal.

A programot közös vacsorával kezdtük a csodálatos fenyvesek között. Másnap, Szent Domokos emléknapján a gyergyóújfalvi templomban, számos hívő jelenlétében adtuk hálát Istennek az elmúlt ötvenhárom

évért. Házigazdánk engem kért fel, hogy legyek a szentmise főcelebránsa. Felemelő volt a liturgia ünneplése, amelyen Tankó Géza helyi plébános, volt tanítványom köszöntött minket. Prédikációjában Sándor Tivadar Istennek a papi szolgálatra való meghívásáról és a hűségben eltöltött évekről-évtizedekről beszélt. Ezért a hűségért adtuk hálát, és megköszöntük Istennek, hogy megtartott minket ezen a pályán. A szentmise végén, az áldás előtt röviden megemlékeztem a négy elhunyt évfolyamtársunkról, és én is kiemeltém, hogy mind a tizenketten, akiket Márton Áron püspök pappá szentelt,

hűségesek maradtunk a papi szolgálathoz. Az áldás előtt a hat ministráns egy-egy fehér rózsaszálát adott át nekünk.

A szentmise után együtt voltunk a Libán-tetőn a fehér asztalnál, Sándor Tivadar vendégszeretettel élvezve, és elhatároztuk, hogy ha Isten is úgy akarja, 2025 nyarán Csíksomlyón ismét találkozunk, és együtt a 60. érettségitalálkozókat is megtartjuk. Adja Isten, hogy tudjunk akkor is hálát adni Istennek és örüdeni egymásnak.

*Vencser László
Fotó: Varga Gabriella*

Nyolcvanévesek kortárstalálkozója Ditróban

Ditróban a Jézus Szíve-templomban 2024. augusztus 18-án Vencser László volt a főcelebránsa annak a szentmisének, amelyen hálát adtak nyolcvan életévükért a községben született jubilánsok. Szentbeszédében lapunk felelős szerkesztője visszaemlékezett az elmúlt nyolc évtizedre, amelynek része volt a második világháború vége, az azt követő kommunizmus egyházüldözéssel, államosítással, téveszítéssel és más megpróbáltatásokkal, majd a politikai fordulatot követő kihívások sora. A visszanyert szabadságban senki sem sejtette, hogy korunkban a kereszténységnek újabb támadásokkal kell szembenéznie – fogalmazott Vencser László, egyúttal buzdította a jelenlévőket, hogy a hálaadás mellett kéréseikkel is forduljanak Istenhez, és különösképpen is fohászkodjanak a szomszédunkban, illetve máshol dúló háborúk befejezéséért és a várva várt béke eléréseért. A szentmisén koncelebrált Baróti László

Sándor ditrói plébános, Köllő Sándor, a szegedi dóm segédlelkésze és Balázs Zoltán pécsi egyházmegyes nyugalmazott lelkész.

A nagy számban megjelent helyi és máshonnan, többek között Magyarországról érkezett hívek sokasága emelte az ünnep hangulatát. Istennek legyen hála minden kegyelemért, amellyel megjutalmazta az ünneplőket és közösségük minden tagját!
*Szerkesztőség
Fotó: Varga Gabriella*

Tizenhárom Külhoni Magyarságért Díjat adtak át

Magyarország miniszterelnöke a külhoni magyarságért végzett áldozatos tevékenységet 1995 óta ismeri el kitüntetéssel. Az elismerés eleinte a Kisebbségekért Díj nevet viselte és két, a Hazai Kisebbségekért és a Külhoni Magyarságért tagozattal rendelkezett.

2011-től a hazai nemzetiségek és a külhoni magyarok külön-külön díjjal részesülnek. A Külhoni Magyarságért Díj, a Magyar Állandó Értekezlet 2018. évi ülésének javaslatára, 2019 óta a Kallós Zoltán Külhoni Magyarságért Díj nevet viseli. A díjjal oklevél és emléklap, továbbá (személyenként vagy szervezetenként) egymillió forint jutalom jár.

A plakett tervezője és kivitelezője Sárpáti Zoltán Csíkrákoson élő szobrász, képzőművész.

Augusztus 20-i nemzeti ünnepünk alkalmával Potápi Árpád János, a Miniszterelnökség nemzetpolitikaért felelős államtitkára tizenhárom Kallós Zoltán Külhoni Magyarságért Díjat adott át. A kitüntetést átvette: Balázs-Bécsi Attila (Erdély), Bálint Elemér Imre (Erdély), Ferencz Tibor (Erdély), Furik Rita (Felvidék), a Rovás Polgári Társulás (Felvidék), a Bezdáni Önkéntes Tűzoltó Testület (Vajdaság), a Bartók Béla Magyar Művelődési Egyesület (Vajdaság), Kalapis Stojan szalézi szerzetes (Vajdaság), a BorzsaVári magyar népi együttes (Kárpátalja), a Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet (Muravidék), a Ciprusi-Magyar Baráti és Kulturális Kapcsolatok Társasága (Ciprus), a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége (Svédország) és Wurst Erzsébet (Ausztria). Potápi Árpád János kiemelte: valamennyi díjazott ugyanazt a célt szolgálja: a magyar hazát.
(Fotó: Hegedűs Róbert, MTI)

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

*Az Életünk újság megjelenése
Magyarország Kormányának támogatásával
valósul meg. A Bethlen Gábor Alap hozzájárul
kiadóhivatalunk működtetéséhez és
lapunk fenntartásához.*